

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
în America pe an 2 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plăteac: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Hristos a înviat!

Patimile Domnului Hristos sunt izvorul învierii noastre, dar și o pildă minunată pentru răbdarea de care avem lipsă în zilele de azi

De Eugen Bucur, profesor

Bisericile creștine de pe întreaga întinderea pământului, din orașele cele mai mari și mai frumoase îmbrăcate în haină de strălucită sărbătoare, ca și din satele cele mai sărace și mai ferite de lume, răsună azi de cântările de preamărire aduse „Celui ce a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând“. Sunt cântările pătrunse de o adâncă bucurie, cari vestesc biruința Domnului Hristos asupra morții, biruința ceriului asupra iadului, biruința pe care se razimă nădejdea vieții noastre viitoare. Intr'adevăr mare trebuie să fie bucuria noastră astăzi, căci însași sfânta biserică ne îndeamnă să cântăm: „Aceasta este ziua care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într'ansa“.

Da, să ne bucurăm și să ne veselim, căci prin moartea și învierea sa Fiul lui Dumnezeu a făcut destul dreptății dumnezeiești vătămate prin călcarea de poruncă a strămoșilor și a deschis pe seama fiilor căzuți în păcate calea reîntoarcerii la Părintele ceresc.

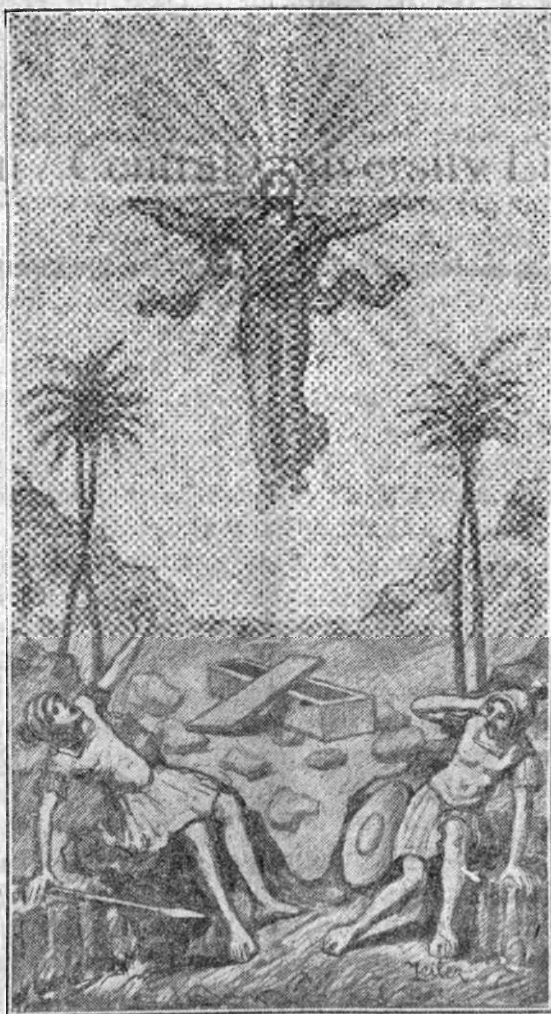
„Ziua învierii! Să ne luminăm poame... căci prin moarte la viață și de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi“.

Ca să ne dăm bine seama de lucrul mare făcut de Dumnezeu pentru noi, să ne gândim la istoria patimilor auzită în Evangheliile slujbelor din săptămâna mare. Vom cunoaște din aceasta, cum a primit Domnul Hristos să fie dat morții, să sufere chinuri groaznice: bătai, cunună de spini, adăpare cu oțet, răstignire pe cruce, ba chiar și ocări și batjocuri, ca astfel să aducă jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.

Prin moartea sa de pe cruce ne-a adus Hristos Dumnezeu la viață. Iată pentru ce trebuie să ne bucurăm astăzi.

„Paștile Domnului... cu bucurie unul pe altul să ne îmbrățișăm“. Bucuria noastră însă numai așa va fi adevărată, dacă

nu numai trupul, ci și sufletul îl vom îmbrăca în haină de sărbătoare, dacă vom face să învie și sufletul nostru la o viață mai creștinească. Învierea lui Hristos ne deschide izvorul harurilor cerești, cu aju-

torul cărora putem duce o astfel de viață.

În patimile și moartea Domnului Hristos, creștinul bun are și o pildă frumoasă pentru purtarea greutăților vieții pământești. Pilda răbdării Domnului este cât se poate de nimerită, mai ales pentru vremile de azi, când ni-se pare că necazurile ne apasă mai mult ca oricând. Căci precum Isus Hristos a ajuns, prin răbdarea cu care a suferit patimile, la mărirea învierii, așa și noi numai prin răbdare vom putea birui încercările lăsate

de Dumnezeu pe capul nostru. De altfel răbdarea aceasta ne-a ținut și în trecut. Istoria neamului nostru este o carte deschisă, care ne-a arătat, prin câte suferinți am trecut și totuși nu ne-am prăpădit. Căci fost-am asupriți, fost-am robi pe pământul nostru, însă Dumnezeuul părinților noștri nu ne-a lăsat, ci a adus învierea poporului român.

Să avem deci răbdarea de lipsă împreună cu nădejdea în viitorul mai bun pe care ni-l poate da numai Dumnezeu cel ce a înviat din mormânt. Aceștia să-i cântăm cu credință tare: „Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le“.

Sfintele sărbători la oficii. Din ziua de Joi, 13 Aprilie, dela amiazi și până Miercuri, 19 Aprilie, toate ministerele și oficiile publice iau vacanță de sărbători, timp în care birourile (cancelariile) rămân închise.

Mutarea învățătorilor. Ministerul școalelor face cunoscut, că transferările învățătorilor se vor face în cursul lunilor Mai și Iunie, bineînțeles pentru luna Septemvrie. Locurile vacante nu vor mai fi publicate, iar mutările se vor face din oficiu. — Citind această știre ne gândim că mult mai bine ar fi pentru școli și pentru copilași, să nu se mai facă atâtea mutări de învățători, cari au ajuns în anii din urmă ca jidovul rătăcitor, azi aci mâne cine știe unde. Copiii în 4 ani au 4-6, uneori chiar câte 8 învățători, încât de învățătura lor n'are cine răspunde și se aleg din școală mai cu nimic. Până când acest vino-du-te al învățătorilor poporului? „Pedagogia“ n'are nimic de spus?

Cu cât poate trăi un om. În fața unei judecătorii din Franța a fost adus de curând un om, pârît pentru mici furtişaguri. Luat de scurt, vinovatul a mărturisit că el de trei ani de zile n'are nici o meserie și a trăit umblând dintr'un loc într'altul și hrănindu-se numai cu cartofi (crumpene) și cu morcovi, furați de prin grădinile oamenilor. În cei trei ani el n'a cheltuit decât preț de 20 lei românești. E sănătos tun și e mulțumit cu costul ce l-a avut. Judecătorii l-au condamnat pentru vagabondaj (rătăcirea fără treabă). Povestea acestui „vântură-țară“ pe care îl osândim și noi cu toată asprimea, este totuși foarte interesantă. El a dovedit lumii lacome de astăzi, că un om, ca să trăiască și să fie sănătos, n'are nevoie de prea multă îmbuibare ci poate să se ajungă și cu puțin.

Adevărat a înviat!

Cu aceste cuvinte răspundem la salutarea creștinilor cari ne zic: »Hristos a înviat«. Răspundem așa, pentru că suntem convinși cu toții că de fapt a înviat din morți Hristos; și convinși au fost despre aceasta totdeauna părinții, moșii și strămoșii noștri.

De o vreme încoace însă — mai ales de după războiu, de când au sosit acasă prizonierii noștri de războiu din Rusia, țara bolșevismului — sunt, chiar și prin satele noastre, câte unul care spune că el nu crede că a înviat Hristos.

Cei mai mulți spun că aceea n'a fost înviere ci numai

o nălucire

Iată cum s'ar fi întâmplat aceasta: femeile, învățăcele de ale lui Isus, au fost foarte năcăjite când l-au văzut prins și purtat dela Ana la Caiafa și dela Pilat la Irod, iar pe urmă răstignit și înmormântat. Năcăjite, nemâncate, nedurmite, ele tot la marele învățător se gândeau și abia apucau să poată merge la mormânt, ca să-i dea mortului cinstea cea mai de pe urmă, ungherea cu miresme. Și cum mergea Maria Magdalena, așa obosită și nedurmită și nemâncată, iată că i-se năzarește ceva, îmbrăcat în haine albe, asemănător cu Isus. Îndată strigă: »Iată Domnul!«. Celelalte privesc și ele, dar nu văd nimic. Pe urmă, atâta le tot arată Magdalena, până cred și ele că-l văd. Și apoi, cum sunt femeile, fug iute după Petru și atâta-i tot vorbesc, până-l îmbată de cap, și iată că i-se năzarește și lui Domnul. El apoi le spune și celorlalți apostoli, cari toți cred, afară de Toma. Pe urmă, ce era să facă, atâta i-l arată ceilalți, până crede și el.

Ceice încearcă să tâlcuiască în forma aceasta învierea Domnului, rătăcesc însă îngrozitor. Să zicem că femeilor numai li-s'a părut că l-au văzut pe Isus; cum rămânem însă cu apostolii?

Petru, dus în fața arhierilor, le-a spus oarșan în față: »În numele lui Isus Hristos Nazarineanul, pe care voi l-ați răstignit, pe carele Dumnezeu l-a înviat din morți, întru acela stă acesta (schiopul vindecat) înaintea voastră sănătos«. (Faptele Apostolilor 4, 10). Dacă Isus n'ar fi înviat, ci ar fi fost mort, cât de ușor i-ar fi putut astupa gura arhieriei și cărturarii! L-ar fi dus numai la groapă și i-ar fi arătat mortul. Ce să arete însă, că mortul nu mai era în groapă! De altfel asta și Jidovii au recunoscut-o, că Isus a dispărut din groapă.

În ce-l privește așadar pe Petru, el nu era ușor crezător. Să-i vedem acum pe ceilalți apostoli. Când au venit femeile mironosițe și le-au spus că a înviat Domnul, »li-se părea ca niște povești cuvintele lor, și nu le-au crezut« (Luca 24, 11). Despre Toma ne istorisește atât de clar sf. Ioan că n'a voit să creadă

nici decât și că el a zis: »De nu voi vedea în mâinile lui semnul cuielor, și de nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și de nu voi pune mâna mea în coasta lui, nu voi crede« (20, 25). Și numai după ce s'a convins de fapt, a strigat: »Domnul meu și Dumnezeu meu!«.

Și apoi cum se poate că această nălucă nu le apare nici femeilor, nici apostolilor, nici poporului, decât 40 de zile? Cât ce au trecut cele 40 de zile, nălucă dispăre și nu se mai vede. Ori doară după 40 de zile n'au fost aceleași femei ușor crezătoare și aceiași apostoli simpli? Pentru ce au se mai vorbește nicăiri și mai târziu de aceea nălucă? Pentru ce? Pentru că nălucă s'a înălțat de pe pământ la cer și prin urmare nu au mai putut-o vedea.

Văzând dușmanii creștinismului că cu aceasta au sfeclit-o, au început a spune și ei, ca și Jidovii cei vechi, că

mortul a fost furat de către apostoli.

Pentru Dumnezeu, dar apostolii aceia fricoși, cari, în frunte cu conducătorul lor, cu Petru, s'au ascuns, îndată după moartea lui Isus, încuindu-se în camerele lor, cum au putut să fure cadavrul lui Isus? Doară mormântul era păzit de soldați. Cum se poate închipui ca toți soldații să adoarmă deodată? Și apoi chiar dacă ar fi durmit, cum de nu s'au deșteptat când a căzut piatra de pe mormânt? Doar nu erau surzi cu toții!

Și apoi apostolii nici ei înșiși n'au crezut că va învia Isus. Doară când le-a spus mai întâi Isus apostolilor săi, ce are să pățească, Petru li răspunde: »Fii milostiv ție, Doamne, să nu ți-se întâmple ție aceasta« (Matei 16, 21). După răstignirea lui Isus, ei întru atâta au fost de abătuți și de desperați, încât ei înșiși au avut lipsă de încurajare, decum să se apuce ei să fure cadavrul. Citiți frumoasa povestire a sf. Luca despre cei doi ucenici cari mergeau spre Emaus (24, 13—35) și vă convingeți, cât au fost apostolii de fricoși și de zăpăciți, și cum nici prin minte nu le trecea că va învia Isus. Interesant e că acești apostoli și ucenici fricoși, îndată după pogorirea Spiritului Sfânt, prind atât de mare curaj, încât nici o putere pământescă nu-i mai poate opri de a predica despre Isus cel înviat din morți. Cadavrul acela furat și îngropat de ei altundeva, cum susțin necredincioșii, pututu-i-a face deodată atât de curajoși? Nici poveste. A trebuit să se întâmple altceva.

Să presupunem însă că apostolii au ajuns acuma la curajul de a-l fura. Ei bine, dacă soldații au adormit, ca apostolii să-l poată fura, pentru ce nu i-au pedepsit pe soldați? Cine a mai auzit ca o santinele adormită să scape cu pielea întreagă? Și apoi dacă apostolii l-au furat, cum de nu s'a aflat cineva între miile de oameni cari ascultau predica lor, să le spună în față: Țineți-vă gurile, oameni de nimica ce sunteți, și nu mai îmbețați lumea cu apă rece! Poi nu vă știm noi, cum ați furat mortul? Unde l-ați ascuns? Unde l-ați îngropat? Ce umblați cu înșelăciunea?

Ce se întâmplă însă? Toți tac mulcom, ascultă predica lor și se botează, cu toate că prin aceasta își ridică în cap pe arhierii și cărturarii, și sunt persecutați.

Iată cum ne răspunde sf. noastră biserică la învinuirea aceasta: »Cei dela

pază erau învățați de cei fărădelege: acoperiți scularea lui Hristos și luați arginți și ziceți: că noi dormind, din mormânt s'a furat mortul. Cine a văzut, cine a auzit, pe mort să-l fure vreodată? Mă ales pe cel cu smirnă uns și gol, pe celce-și lasă și în mormânt cele de înmormântare ale sale? Nu vă amăgirea Jidovilor, învățați-vă zisele prorocilor și cunoașteți că însuș este cu adevărat Răscumpărătorul lumii și atotputernic« (stihirea învierii dela glas V, de sâmbătă seara).

Văzând dușmanii credinței că nici această învinuire a lor nu prinde, au început să spună că

Hristos din capul locului nu a murit, ci a fost numai amețit.

La aceasta răspund mai întâi Jidovii înșiși: Când au mers la Pilat, ca să ceară pază la mormânt, au spus clar că Isus murise. Lui Pilat nu-i venea să creadă, și atunci i-a mărturisit și sutașul. Jidovii aveau interes să-l știe mort pe Isus, ca să scape odată de el și să nu-i mai năcăjească atâta. Dacă era numai amețit, nu-i mărturiseau moartea, ci spuneau: dă-ne pază, să-l păzim, după ce va muri. Ei însă spun ușurați: a murit.

Amețit nu putea să fie nici decât, fiindcă atunci i-ar fi zdrobit și lui fluierile picioarelor ca și celorlalți doi răstigniți. După ce însă l-au văzut că e mort, unul din ostași cu sulita coasta lui a impus și îndată a eșit sânge și apă. Rana din coastă era sângură de ajuns ca să-l omoare. Și apoi sângele amestecat cu apă este cea mai bună dovadă că Isus a murit. Presupunând că nu l-ar fi omorit, nici chinurile bătailor, nici rănile mânilor și ale picioarelor și nici chiar rana cea afundă din coastă, ar fi trebuit să-l omoare miresmele și lipsa de aier din mormântul de piatră cel pecetluit.

Dar chiar dacă nici așa n'ar fi murit, cu toată această ceva e cu neputință, presupunând că ar fi fost numai amețit, — cum și-ar fi putut răsturna el însuș piatra de pe ușa mormântului, și cum s'ar fi putut desfășura el singur din giolgiurile cele strâns legate de trupul său? Și-apoi chiar dacă ar fi putut-o face și aceasta cum de nu l-au văzut soldații și nu l-au prins, că doară în cazul că l-ar fi putut prinde, câți bani n'ar fi primit ei dela Jidovi?

Oricine, dacă are și numai câtuș de puțină judecată, poate să vadă, și numai din cele spuse foarte pe scurt aici, că Isus cu adevărat a înviat din morți, și că zădarnice sunt toate vorbele deșarte și amăgirile dușmanilor, Isus rămâne ceea ce a fost: Om și Dumnezeu deplin, așa după cum ni-l arată biserica.

Să cântăm deci, din tot sufletul și din toată inima noastră, la Paști și în cursul vieții noastre, minunatul tropar: »Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânt viață dăruindu-le.« Iară celor ce ne vor saluta cu obișnuitul și vechiul și românescul: »Hristos a înviat!«, să le răspundem din toată inima noastră: »Adevărat a înviat!«.

Părintele IULIU

Pavăza creștinilor

Golgotha, locul de chinuri al Mântuitorului nostru Isus Hristos

Afară de zidurile dinspre apus ale Ierusalimului vechiu, se înalță o colină, un delușor numit „Golgotha“, adică dealul căpăținilor de mort.

De pe la anul 60 înainte de Hristos, de când pământul făgăduit de Dumnezeu lui Avram, Isac și Iacob și seminției lor ajunsese în stăpânirea puternicilor Romani, colina Golgotha de lângă Ierusalim începuse să fie un loc de groază și cutremur, fiindcă acel loc era menit să fie locul de osândă și de chinuri ale acelor, cari îndrăzneau să ridice steagul rebeliunii, încercând să scuture jugul greu și rușinos al păgânilor. Ucalta de chinuri cea mai obișnuită pe vremea aceea *crucea*, care în limba latină și însemnează „*chin*“, era pe Golgotha ca la ea acasă. Trupurile osândiților politici, ale revoluționarilor naționali, vinovați și nevinovați, ca și ale bandiților și tâlharilor, erau legate de trunchi groși, de obicei neciopliți sau țintuite cu piroane, cu brațele întinse pe un sulunar pus de-a latul în capul celui implantat în pământ și lăsate acolo să se svârcolească — uneori zile întregi, — până când fiarele sălbatice și corbii le sfășiau carnea, grăbind moartea celor spânzurați între cer și pământ.

Golgota a văzut uneori cruci cu sutele, înfipte de soldații romani din porunca asprilor și neînduplecaților „procuratori“ sau ocârmuitori ai Iudeii, cum au fost Coponius, Marcus, Ambivius, Anus Ruffus, Valerius Gratus și Pontius Pilatus.

Osândiții, după obiceiul roman, erau îngropați pe locul de osândă. Astfel în timp de vre-o 90 de ani, adică până la patimile Mântuitorului, colina Golgota înghițise mii și mii de cadavre deșirate pe lemnul crucii și sfârticate de corbi și de fiarele sălbatice, înecat au puteai săpa undeva fără să dai de vre-un oiolan ori de vre-o căpățină de mort.

Șacalii (un fel de vulpi, mai rele și mai primejdioase decât lupii pela noi) și hienele,

în nopțile de toamnă și de iarnă, urlau pe Golgota, scormonind pământul, scoțând oase și imprăștiind groază în locuitorii Ierusalimului, și mai cu seamă în streinii trecători, pe cari li apucase noaptea afară de zidurile cetății. Golgota era cuvântul care strecura fiori de groază în inimile tuturor.

Pe vremea procuratorului Pontius Pilatus, Golgota fu plină odată de lume mai multă decât oricând. Erau aproape sărbătorile Paștilor sau amintirea ieșirii Israelitenilor din robia Egiptului, când fiecare israelitean trecut de vârsta de 12 ani, era dator să meargă la Ierusalim, ca acolo în templul zidit de Solomon, apoi rezidit de Zorobabel și înfrumusețat de Irod cel bătrân, să aducă jertfă pentru păcate și să se închine la slujbele cari țineau opt zile. Și tocmai în timpul acestor sărbători, când în Ierusalim erau adunați câte 3—4 milioane de suflete, tocmai atunci arhieriei și fruntașii poporului iudevesc aflară de potrivit să osândească la moarte, pe cel mai frumos și mai nevinovat dintre fiii oamenilor, pe blândul profet din Nazaret.

În pământul Golgotei erau înfipte trei cruci mari, pe cari erau legați cu funii groase două trupuri, iar pe cea din mijloc un bărbat tânăr și oarecândva frumos, era ținut cu piroane groase. Asupra capetelor fiecăruia era câte o tablă de scândură, pe care era scrisă cu cărbune vina lor. În dreapta și în stânga, adică asupra osândiților din laturi era scris: „Tălharii, jafuri, omor“, iar asupra osânditului din mijloc, care pe fruntea-i însângerată purta o cunună de spini ascuțiți, și care era pironit pe o cruce mai groasă și mai înaltă, se vedeau scrise în trei limbi (iudevesc, grecesc și latinesc) următoarele cuvinte:

— *Jehoșuah Nosri, melech ha Yehudaia.*

— *Jesus ho Nazaraios, Basileus ton Iudaion.*

— *Iesus Nazareus Rex Judaeorum.*

ceea ce însemnează: Isus Nazarineanul, Împăratul Iidovilor.

Streinul care ar fi trecut pe acolo și ar fi citit slovele de pe scândura aceea, ar fi crezut că acela este un revoluționar, care a încercat să răstoarne pe Cezarul Romei, și să se facă pe sine împărat, și n'ar fi bănuț că acela este blândul fiu al Mariei din Nazaret, care predica mulțimilor zicând: — Dați Cezarului ce e al Cezarului, și lui Dumnezeu ce e alui Dumnezeu —, și că orice stăpânire de sus este.

Golgotha a sorbit, în nezațioasa ei glie, ultimele picături pe sânge și apă, curse din inima și plămânii Mântuitorului, străpuns de nemilostiva sulită a soldatului roman, dar prin acele picături de sânge și apă, Golgotha s'a sfințit, încetând de a mai fi locul de fiori și de groază, și începând să fie locul de duioșie, de nădejde și de lacrimi, de adevărată căință și înfrânare, și căință a inimii, pentru toți accia cari vor avea norocirea să cerceteze locurile sfinte călcate de pașii Fiului lui Dumnezeu și stropite cu sudoarea, lacrimile și sângele său.

Astăzi pe delușorul Golgotha se află o biserică frumoasă, care cuprinde locul unde a fost răstignit Isus, și sfântul mormânt, și se numește biserica „Sfântului Mormânt“, și biserica „Învierii“.

După sfântul sobor dela Niceia, la 325, împăratul Constantin cel Mare, la sfatul mamei sale, a sfiatei Elena, porunci episcopului Macarie din Ierusalim, ca să zidească pe Golgotha o biserică frumoasă și mare, întru amintirea mântuitoarelor patimi și a luminatei învieri a Domnului nostru Isus Hristos. Acel evlavios episcop, cu bani dela împăratul și puse să se zidească biserica, lungă de 120 de pași și largă de 70.

Această biserică fu împodobită de mai mulți împărați și regi creștini, fiind îngrijită de călugări, chiar și pe vremea când Ierusalimul era în mâinile Turcilor. Regii creștini dădeau Turcilor bani, ca să lase acolo călugări. La 12 Octombrie 1808 însă niște mâni ucigașe au pus foc bisericii, și astfel lemnul de cedru, aurit și lucrat cu măiestrie, care al-

Foia „UNIRII POPORULUI“

A înviat

A înviat precum a zis
Și boldul morții l'a zdrobit...!
Slăvind, puterile cerești,
Pe Cel ce fosta răstignit,
In coruri sfinte-l preamăresc
Și lumii 'n cântece vestesc:
— Puterea morții a pierit
Și iadul geme biruit.
Cel îngropat
A înviat
Și pace lumii învrăjbite,
Ca un stăpân a dăruit.

Cel răstignit între tâlhari
Botjocorit de cei mai mari,
In giulgiu a fost înfășurat
Și 'n criptă nouă îngropat;
Dar cripta n'a ținut închis
Pe el înalt și necuprins.
Căci celce a avut putere
Să dea și orbilor vedere
Și pe cei morți, cu un cuvânt
Să-i învieze din mormânt,
Cu a sa putere a învins
Mormântul unde a fost închis;
Și preamărit și luminat
A înviat, precum a zis.

Mironosițele muieri

De dimineață au venit
Cu miruri scumpe la mormânt,
Să ungă și să 'nbalsameze
Pe învățătorul lor iubit.
Dar dela îngeri au aflat
Că cel încununat cu spini
Birurilor a înviat.

— Ce căutați voi în mormânt
Pe cel din ceruri pogorît?
La ucenicii săl grăbiți
Și vestea mare le vestiți
Că celce orbi tămăduiește
Și vânturilor poruncește,
Iar pe 'ndrăciți îi face blânzi,
E făcătorul și stăpânul
Dumnezezeștilor izbânzi.

Puterea morții a pierit
Și iadul geme biruit,
Iar Paradisul s'a deschis;
Căci cel pe cruce pironit
A înviat, precum a zis.

N. L. Ioanăș

Marama Sfintei Veronica

de preotul P. Herțegh

Era Vineri la amiază. Veronica, o femeie din poporul iudevesc, ședea în casă și privea cu mulțumire împrejur. Sunt toate gata pentru Paști. Căsuța curățită frumos, mielul fript, azi-

mele — după rânduiala prorocului Moise — toate așesate pe o măsură. — Numai câteva în-punsături mai are de făcut pe o măramă (inve-litoare), care e gătită pentru acoperirea azimelor.

Când lucra cu mai multă tragere de inimă, vede deodată că-i vin repede niște prietene. Le vede de departe, că sunt aprinse și că vorbesc ceva cu groază. Le iese înainte și cum ajung aproape de ea, încep toate deodată:

— Auzit-ai? E îngrozitor! Cum? Tu stai acasă? Nu știi nimic? Cum se poate asta?!

— N'ai auzit nimic? N'ai văzut? — o întreabă toate deodată.

— Eu nu știu, n'am auzit nimic! Veniți în casă și-mi povestiți și mie, ce-ați auzit și ce știți? Dar de e ceva rău, mai bine nu-mi spuneți!

— Nu intrăm! — răspunde una. — Mergem să vedem și noi, căci e ceva îngrozitor!...

— Dar spune odată!

— N'ai auzit de Nazarineanul? — o întreabă alta.

— De care Nazarinean? Sunt mulți de aceștia, mai ales acum la Paști, în Ierusalim!

— Nu de aceia, ci de Isus Nazarineanul!

— Cum să nu aud! L-am și văzut și l-am auzit cum vorbea. Cum curgeau de pe buzele lui cuvintele, cugetai că vorbește un profet!

— Dar l-au prins! — striga a treia.

— Nu se poate! Abia câteva zile au trecut de când l-am văzut, cum poporul îl aducea în cetate între strigăte de »Ossana«. Am văzut cum așterneau veșmintele lor în calea lui și îl

cătuia cea mai frumoasă podoabă a bisericii, a fost mistuit de flăcări, iar biserica a rămas o ruină.

S'a reparat iară de către regii și binefăcătorii creștini, așa încât biserica Sfântului Mormânt și astăzi atrage credincioși din diferite părți ale lumii, cari merg să se închine pe Golgota, care astăzi este simbolul nădejdi în acela care atâta a iubit pe oameni, încât și pe Fiul său unul născut l-a dat, ea tot cel ce crede într'ănsul să aibă viață veșnică. Golgota este azi simbolul mântuirii oamenilor, căci acolo a fost îngropat Domnul, și tot acolo a și înviat, dăruiind lumii biruință și mare milă.

Pr. N. Lupu

Să luăm pilda dela alții

Viața religioasă din Franța, la Strassbourg

Cetitorii noștri știu că, în urma marelui războiu, multe state din Europa și-au recăștigat drepturile lor, pierdute în lungul veacurilor. Una dintre aceste țări este și prietina noastră, Franța. Această țară bogată și binecuvântată de Dumnezeu a luat din nou în stăpânire vechile sale provincii *Alsacia* și *Lorena*.

Strassbourg-ul, despre care este vorba aici, e capitala Alsaciei și a jud. Bas-Rhin. Viața acestui oraș este cât se poate de pestriță. Populația atinge numărul de 200.000 locuitor. O biserică foarte frumoasă și fără păreche, turnul căreia se înalță până la 200 metri, împodobește acest falnic oraș. Această monumentală catedrală datează din veacurile XIII și XV. Aici se găsește una dintre cele mai renumite episcopii, din câte are Franța. Episcopul ce conduce această mare dieceză, Excelența Sa Carol Ruch, e cunoscut peste tot, prin hărnicia și răvna lui față de Casa Domnului.

Ceace face ca renumele acestui oraș să crească din ce în ce mai mult, este vechea Universitate, fondată în anul 1872. La aceste școli mari se imbulzese tinerii dornici de învățatură, din toate colțurile lumii. Iar Statul francez, mare la inimă, împrăștie, cu mână largă, ajutoare și stipendii străinilor cari vin din

departe, să-și potolească setea de carte, la aceste vestite școli. Facultatea de teologie este singura în toată Franța, care dă titluri și grade recunoscute și subscrise și de partea Statului francez.

Insă, câte n'ar mai fi de spus despre acest leagăn de învățatură și focar de lumină, dacă ținta acestor rânduri n'ar fi eu totul alta. Gândul meu e, ca, stând de vorbă cu credincioșii noștri iubiți, să le povestesc și dovedesc, de câtă *putere de viață religioasă* și de câtă *dragoste față de cele bisericesti* sunt pătrunși credincioșii de pe aceste meleaguri.

Sfântul Părinte Papa Pius al XI-lea a declarat anul 1933, începând cu data de 1 Aprilie a. c. și până în 31 Martie 1934, *An Sfânt*, deoarece cu această dată se împlinesc 19 veacuri decând dumnezeescui Mântuitor, suferind moartea rușinoasă a crucii, a smuls neamul omenesc de sub povara păcatului și a blăstămului strămoșesc, sub care se găsea toată seminția lui Adam. Deci, Sfântul Părinte îndeamnă pe toată lumea creștină, să meargă în peregrinaj în Cetatea sfântului Petru-Roma, în Palestina — pământul sfânt —, sau la Lourdes (Franța), unde s'a arătat sfânta Fecioară.

Credincioșii din Alsacia, pătrunși până'n mădularile lor de dragoste față de Hristos și Biserică, își fac datoria cu vârf și 'ndesat. Nu se mulțumesc cu una cu două, ei vreau să îplinească totul până la ultima literă.

Încep deci la ei acasă, să facă deschidera acestui an sfânt, după cum ce cuvine. În vederea aceasta, ei aranjează, cu mult gust, un concert bisericesc bogat și foarte variat. Episcopul ține să prezideze el însuși această frumoasă serbare. Sala mare a orașului nu poate cuprinde mulțimea dornică să ieie parte la această aleasă sărbătoare. Programul se desfășoară cu multă chibzuință și pricepere. Bucățile religioase și cântările armonioase plac foarte mult publicului. Laudele multe și aplaudările furtivoase și îndelungate ne sunt dovadă. Lumea a rămas pe deplin mulțumită de această frumoasă zi, prin care s'a deschis anul sfânt plin de daruri sfinte.

O seamă dintre credincioșii acestei dieceze i-au apoi, drumul spre Pământul sfânt,

Palestina. Merg, ca să sărute pământul pe care a umblat odinioară Isus și pe care l-a stropit cu sângele lui cel scump. Merg, ca să trăiască câteva clipe pe muștele Golgota, unde Hristos, încununat cu spini și răstignit pe lemnul crucii, a gustat cea mai amară moarte. Merg însă, să se împărtășească de darurile sfinte, pe care le dă Papa la toți cei ce cercează acest loc sfânt.

Un grup de alți credincioși, combinat din mai multe societăți religioase, în 9 Aprilie, vor lua drumul spre Roma. Pleacă, mânați de dorul ferbinte, de a dovedi Papei că ei sunt creștini nu numai după nume ci și după fapte. Ei vor să arete lumii întregi, că *o credință* au și *le este dragă și-și dau chiar și viața pentru ea*. Iar lui Hristos ei îi vor duce daruri scumpe: o inimă curată, smerită și supusă, plină de credință și iubire sfântă.

În luna Mai credincioșii zeloși ai Alsaciei se vor îndrepta spre orașul minunilor, numit Lourdes. Aici s'a arătat sfânta Maria unei copilice de 14 anișori. Ei nu uită deci că după Dumnezeu, orice bun creștin trebuie să se îndrepte spre Maica Domnului. Căci ea ne este mama noastră a tuturor. Astfel ei află alinare și ușurare necazurilor și darurilor lor la picioarele sfintei Fecioare.

Un alt drum vor face acești buni credincioși, în luna lui Octomvrie, tot la Roma. Ei știu una și bună: Căutați mai întâiu împărăția ceriului, și toate celelalte se vor adăuga vouă. Aceasta este, pe scurt, viața bisericască a credincioșilor din Alsacia. Aș putea însă să mai amintesc cum acești bravi ostași ai lui Hristos se pregătesc pentru sfintele sărbători și cu câtă evlavie merg ei la sfânta biserică și cât de des s'apropie ei de sf. taine.

Până când la noi, mulți credincioși n'au fost la biserică, de nu mai țin minte. De cele sfinte nici vorbă, să nu audă. Poartă ură și vrăjmășie pentru nimica toată. Dar nu aceasta este dorința lui Hristos. Și cu astfel de gânduri și purtări nu mergem departe. E adevărat că necazurile de toate zilele nu îngăduie la toată lumea să ieie drumul spre Roma, sau spre alte locuri sfinte. Insă nu mai puțin adevărat este și aceea, că Domnul Hristos a lăsat

a intrat în cetatea și biserica Ierusalimului, ca un împărat, încălecat pe mânzul azineii!

— Dar l-au prins! Spune și tu! — se adresează una dintre ele, către una care stătea mută deoparte. — Tu l-ai văzut!

— Da, l-am văzut! Mergând azi în cetate, am văzut o mulțime mare pe lângă curțile Anei și Caiabei, m'am apropiat, ca să văd, ce e acolo, căci mulțimea era foarte turburată. Vorbeau de unul, care a stricat legea, de unul, care e mai blăstămat decât cel mai mare răufăcător. Întreb de unul, că de cine e vorba? Atunci îmi spun, că de Isus Nazarineanul, care s'a făcut fiul lui Dumnezeu și care a zis, că strică biserica. Toți strigau că trebuie să moară. Fariseii umblau printre popor și îl îndemneau, să-i ceară moartea. Îngrozită am fugit de-acolo.

— Eu am fost — continuă alta — și pe la Irod, căci acolo l-au dus pe Isus Nazarineanul. Ana, Caiafa și mai marii poporului l-au judecat la moarte și acuma poșteau dela Pilat, ca să-l răstignească.

— Să-l răstignească?! Să moară cu moartea cea mai rușinoasă? Dar ce rău a făcut?

— Nimeni nu spunea nimic, dar poporul, striga ca turbat către Pilat: »Răstignește-l! Răstignește-l pe el«. La început n'a voit Pilat ca să-l judece, dar auzind strigătele, așa se vede, că s'a înfricat. L-au bătut, l-au batjocorit, i-au pus cunună de spini pe cap, l-au chinuit într'atâta, că e mai mult mort, decât viu.

— Nu se poate! Pe omul acela bun și

blând, care a făcut atâta bine cu cei năcăjiți și omorâți, nu se poate să-l omoare! Dacă ați auzit și voi de minunile lui?

— Nu numai am auzit, dar le-am și văzut! Cum a vindecat dintr'odată o muiere, care era în curgerea sângelui; cum a sculat pe fata lui Iair care era moartă și am mai auzit încă de multe altele ce a făcut!

— Dar cum se poate? — întreabă tulburată Veronica, — ca pe acesta să-l răstignească!

— Îl vor răstigni! Eu am văzut și crucea lui cioplită. E din lemn mare și așa de grea că un om abia o poate ridica de jos, și am auzit vorbind, că crucea aceasta va trebui să o ducă el la locul de pierzare.

— Și unde îl vor răstigni?

— Așa am auzit, că îl vor scoate afară din cetate și-l vor duce pe muntele Golgota. Acolo îl vor răstigni. Se și pregătesc să-l ducă. Fariseii căutau călăi, cari li vor bate cuiele prin mână și picioare, și-l vor răstigni.

— Ziceți că-l vor duce la Golgota?! Va trece pe drumul care iese din cetate. Mă duc să-l văd înc'odată pe El, care a fost atât de bun, atât de blând. Nu pot crede să fie el. Trebuie să-l văd!

Și fără a zice alta, fără a băga seamă de prietenele ei, pleacă în fugă mare către mijlocul cetății, ca cât de iute să ajungă la drumul ce duce spre Golgota. Așa cum era, fără să inchie ușa, fără să-și ia alte vesminte, încă și marama

la care lucra o uită la sine. Fuge și într'un suflet ajunge la drumul ce duce la Golgota.

De departe auzia un murmur de glasuri, cari veneau din ce în ce mai aproape. Stă lângă un colț de uliță. Acum vede un copil fugind înainte. Aude sudălmii și batjocuri, chioate și strigăte și în urmă vede pe cineva venind în mijlocul călăilor și încunjurat de ostași romani. Vede o figură de om încovoiat sub greutatea unei cruci mari de lemn, vede un om care abia își trage trupul istovit sub greutatea crucii. Capul îi este încununat cu spini. Îl vede, că istovit de puteri cade la pământ. Crucea se prăbușește asupra lui, dar călăii fără milă îl pun iar în picioare; îl lovesc, li pun iar crucea pe umeri și între batjocuri și lovituri îl pornesc înainte. Când e mai aproape de ea, nu-i vine a crede că acesta să fie omul, pe care l-a cunoscut. Nice formă de om nu avea. Nu era în el nici mândrie, nici formă. Mănile, picioarele îi erau vinete de lovituri capul plin de rane și pe față lui curgeau șiroaie de sudori învăluite cu sânge, care curgeau în belșug din ranele spinilor. Cuprinse o milă mare, atât de mare, încât nu știa, ce să facă.

Impinsă de aceasta milă, stă puțin pe căgete, apoi sare înaintea celui huiduit și prigonit, căci ajunsese aproape de ea. Marama, pregătită pentru sărbătorile Paștilor, îi era în mână. Șterge cu ea sudoarea și sângele de pe față celui osândit la moarte. Acesta privește la dâna cu o privire, ca și care ea n'a mai văzut.

tuturora putința de a-și împlini fiecare datoria sa de creștin la el acasă. Sfințelii Paști ne bat la ușă, să nu uităm deci că un lucru trebuie să fie, o spovedanie adevărată, pornită din inimă curată, și împărtășirea cu sfânta taină a Cuminecăturii, ca să înviem și noi sufletește la Învierea Domnului.

Șt. B. Dragu, teolog.

Cum (în catolicii germani la biserică lor

Germania este țara reuniunilor sau a tovărășilor. Nicăiri în lumea întreagă nu se află atâtea tovărășii ca acolo, fiindcă ei își dau seama, mai bine decât oricare alt popor din lume, ce mare putere zace în tovărășie.

La noi numai poetul spune că

*Unde-i unul, nu-i putere
la nevol și la durere
Unde-s doi, puterea crește
și nevoia nu sporește,*

pe când poporul nostru nu vrea să se întovărășească, par'că-l făcătura nu alta, oricât i-am cânta noi gazetarilor despre marea nevoie a tovărășilor.

La noi chiar și dacă se înjgheabă, cu mare greu, vreo tovărășie, membri nu se țin de legi și de cuvânt, nu lucrează, nu-și bat capul cu ea și nu le pasă dacă conducătorii o și fură. Nu așa Germanii. Ei țin cu trup și suflet la tovărășii lor, membri înscriși se țin legați de tovărășii cărora au aparținut și nu se despărțesc de ele decât după moarte.

Spre adevărarea acestuia, ne trimite părintele Felix Wiercinski o statistică a organizațiilor tinerimii catolice germane, cu numele organizațiilor și cu numărul membrilor. Iată-le:

Tinerimea catolică germană, 1.500.000 membri, Centrala societăților fecioarelor catolice germane, peste 780.000 membre, Societatea tinerilor catolici, 387.000 membri, Societatea organizațiilor cat. a Germaniei meridionale pentru fecioare 20.000 membre, Societatea catolică a muncitoarelor (Berlin) 8000 membre, Societatea ucenicilor catolici ai Bavariei 16.144 membri, Societatea calfelor catolici, 12.800 membri ac-

tivi, 153.000 membri inactivi, Societatea catolică gimnastică, 695.893 membri (pentru tineri), Societatea catolică gimnastică pentru fete (München, Bavaria) 100 de grupuri, Societatea tinerilor comerciali 11.560 membri, Societatea Quickborn a tinerimii liceale abstinerente 32.529 membri, Societatea Jungborn a tinerimii abstinerente muncitoare 3.000 membri, Societatea Neudeutschland pentru tinerimea școlilor superioare 14.000 membri.

Societatea servitoarelor casnice (Berlin) 6000 membri, Societatea servitoarelor casnice München (Bavaria) 13.959 membre, Societatea servitoarelor sătești (Bavaria) 8000 membre, Societatea funcționarelor catolice casnice 180 membre.

Societăți academice: Cartelul studenților catolici cu culori 9275 membri activi, 16.080 membri onorari; Cercul societăților catolice studențești ale Germaniei 450 membri activi, 400 onorari; Cartelul studenților catolici germani fără culori, 5360 membri activi, 13.000 onorari; Cartelul „unitas” 2287 membri activi, 3566 onorari; Societatea Hochland 870 membri, Societatea organizațiilor catolice libere 150 de membri, Societatea „Altfreundebund” 500 membri, Cartelul societăților catolice tehnice 1600 membri, Cartelul studentelor catolice germane 1100 membre.

Să mai adăugăm, că asociațiile susnumite au toate împreună patruzeci și patru de foi sau reviste periodice și anume, că unele asociații au în deosebi organe de presă pentru președinți sau conducători și altele pentru membri simpli.

Foarte important este că foștii membri după terminarea studiilor academice, făcându-se membri onorari, tot mai alcătuiesc organizații regionale cu adunări desemnate din partea președinților respectivi. Așa duhul bun al organizațiilor rămâne în membrii societăților și după terminarea studiilor cu atât mai mult, fiind că organele presei fiecărei organizații dau seamă despre starea membrilor vechi. Fiindcă în societățile academice se află un număr cam mare de preoți, duhul catolic este cu atât mai mult asigurat.

Jalbele Moșilor

În numărul trecut al gazetei am arătat năcazurile moșilor lui Banfi, pentru preluarea căreia au fost aleși Martinovici și Turcea. Urma acum să se judece procesul, dar se 'ntâmplă ceva neașteptat. Dl. avocat Dr. Ioan Șiancu din Cluj, fecior de preot născut în Vișagu la poalele Vlădeșel, știind ce lucruri neadevurate au scris cei doi domni Martinovici și soțul, prin care vreau să nenorocească 7 sate de moși, a mers în sate cu pricina întrebând de conducătorii satelor, fost-a vre-o comisie pe la ei. Toți au răspuns că n'a fost. Dl. avocat avea în mână o copie de pe raportul comisiei și știa tot ce-au scris. Se spune în raport că a fost comisia la fața locului la fiecare comună și arăta fiecare parte de pământ ce clasă este și ce preț are. La toate acestea a răspuns Dl. avocat, arătând neadevărul. Așa a spus că n'a fost comisia la fața locului, ci în Huedin la un consilier silvic, Vențel, cu care au lucrat împreună. Comisia a scris că într'un loc sunt 1331 jug. ca arător, pe care contele l-a arat în anul 1908 și au fost bucate bune. Adevărul l-a spus dl. avocat, anume s'a făcut probă în anul amintit, cu un singur jug, dar n'a crescut sămânța, din cauza frigului. Multe alte neadevăruri au mai scris în raport, pentru care cele 7 comune prin avocatul lor au înaintat denunț penal — până — la Parchet, rugând să fie judecați profesorul Martinovici și inginerul Turcea pentru faptele lor. În felul acesta Curtea de Apel n'a judecat apelul contelui, ci așteaptă să vadă dacă sunt vinovați sau nu, Martinovici și soțul său Turcea. — Moșii au trimis o telegramă M. Sale Carol II din 254

privirea aceasta este mulțumită, este făgăduință de răsplătă, este recunoștință, încât ea cutremurată cade în genunchi. O bucurie îngerească îi umple inima, ca după săvârșirea unei fapte bune.

Convoiul pornește mai departe. Strigătele, zbirăturile și sudălmile se aud din nou. Cel osândit la moarte mai privește încă odată la ea și împins, de călăi, își poartă crucea grea spre Golgota.

Veronica abia are vreme ca să ascundă marama în sân și să sară sus, să nu fie călcată de gloată.

Stă de o parte și cu milă privește la acest convoi trist. Se ia și ea după el. Ajunge afară din cetate pe muntele Golgotei.

El vede desbrăcat întins pe cruce, pironit cu cuie între doi tâlhari.

Cerul se întunecă. Pământul se cutremură. Toți se sperie și cei cari mai înainte îl huleau acum fug cătră casă, cu capetele plecate și plini de groază. Se îngrozește și ea. Mai aude încă vorbele sutașului: «Cu adevărat fiul lui Dumnezeu a fost acesta!» Și cu o frică mare fuge și ea cătră cetate. Nici nu știe cum a ajuns acasă. Se închide în căscioara ei.

E cătră seară. Nu mai are nici o voie de lucru. Nu mai cugetă la Paști, la Sămbăta aceea mare. Înaintea ochilor ei este numai cel răstignit. Aprinde o lumină și atunci simțește, că are ceva în sân. Este marama cu care a șters sudoarea și sângele de pe fața celui răstignit.

O desface, și vrea să o spele, ca să nu rămână cu pete de sânge, dar privind la ea, de odată să cutremură toată...

Pe marama ei, din sudoarea și sângele ce l-a șters, s'a făcut chipul celui osândit la moarte, celui răstignit. E chipul lui Isus Nazarineanul. Vede toată fața închipuită, cu cununa de spini, cu sudorile și cu picurii de sânge și cu privirea aceea pe care a văzut-o atunci. I-se pare, că trăiește chipul acela, că privește la ea tot cu aceea privire. Nu se poate deslipi de acest chip. Stă în genunchi toată noaptea înaintea lui și cugetă, cugetă mult. Iși propune, că nu se va odihni până nu va afla, că ce a învățat și că cine a fost El, El, cel răstignit.

În ziua următoare nu cutează să iasă afară, se teme, că picioarele vor duce-o spre Golgota și li este groază, să-l mai vadă pe El răstignit acolo. Abia a treia zi iasă și, întâlnindu-se cu niște muieri li spun, că încă Vineri sara a fost luat de pe cruce, așezat în un mormânt de peatră și că Jidovii îl păzeau și că totuși în ziua aceea, a treia zi după moarte, a înviat din morți.

Înzădar întreba, că unde l-ar putea afla, nimeni nu știa să-i spună. Zi de zi a umblat întrebând și căutând și când era aproape să despereze, mergea acasă, desfacea marama și din privirea Celui închipuit pe ea căpăta nouă nădejde, că odată totuși îl va afla.

În ziua a 50-a după înviere era într'o piață a Ierusalimului. Era tocmai sârbătoarea Rusaliilor. O mulțime mare umplea piața. I-se pare

deodată, că simțește un vânt mare. Se deschide ușa unei case și de acolo iese un om simplu. Incepe a vorbi și ea ascultă cu atențiune, căci e vorbă de cel răstignit. Ascultă plină de bucurie și când sf. Petru — căci el era cel care vorbea — a isprăvit de vorbit, Veronica e cea dintâi, care se botează.

Veronica, pentru inima ei miloasă, a primit dela bunul Mântuitor două daruri. A primit chipul Mântuitorului pe maramă și a fost primită în ceata celor credincioși. Ea, ducând o viață adevărat creștinească, se numără azi între sfinții bisericii.

De știut

1. În trupul omenesc sunt 118 milioane de vine; numai ochiul are 18 mii de vine.

2. Prețul cerealelor n'a fost așa de sczut ca acum de 400 de ani încoace.

3. Un kilogram de miere este munca a 80 mii de albine.

4. 18 milioane de femei de măritat se află acum în Europa.

5. Pământul e un furnicar de oameni, în care se nasc pe fiecare ceas 6 mii (zilnic 145.000) din cari mor zilnic 90 mii. Din 1910 până în 1930 populația pământului a crescut dela 1 jumătate la 2 miliarde suflete. În războiul mondial au murit în patru ani zece milioane de oameni, dar populația pământului a crescut în ultimii 4 ani 80 milioane de suflete. Peste 30 de ani vor trăi pe pământ trei miliarde; iar peste 145, zece miliarde de suflete

cuvinte, precum și primulul Ministru dl Maniu, în care se roagă să li-se facă dreptate.

Iată câte suferințe au de îndurat nepoții lui Horea și Avram Iancu. În loc de răsplată, pentru suferințele și sângele vărsat de către strămoșii lor, sunt lăsați pradă și batjocura străinilor. — Asemenea au îndurat multe, moșii de pe moșia lui Tischler Mor. Văzându-se înșelați de câțiva agronomi fără suflet au făcut o rugare la Ministerul de Agricultură, cerând anchetă la fața locului. Au venit doi inspectori generali, Golgoteanu și Pera. Aceștia trebuiau să vadă dacă într'adevăr agronomii au dat Moșilor numai stânci și soci, lăsând locurile bune lui Tischler, ori au împărțit după dreptate. Dar nici aceștia n'au fost mai cinstiți: în loc să se urce prin munți, să vadă locurile bune și rele, au plecat cu un tren mic din Poeni până la moară în Lunca Vișagului, așa zisa moara din Zărna, de unde au plecat îndărăt la București, spunând că lucrurile sunt făcute după dreptate. — Dl Dr. Amos Frâncu, vrednicul apărător al Românilor de pe timpul Memorandului, a făcut un memoriu — o scrisoare lungă — M. S. Regele Ferdinand I-lui arătând nedreptățile făcute Moșilor rugând pe M. Sa Regele să-l primească pe dânsul și 75 Moși să poată vorbi gură'n gură. M. Sa fiind greu bolnav, a trimis în mijlocul Moșilor doi Miniștri, pe dnii Lăpadatu și Cipăianu. S'au adunat toți moșii în orașul Huedin în Octombrie 1927. Din fiecare comună au fost aleși câte un delegat care să le spună suferințele. În numele comunei Vișagu a vorbit vrednicul cantor Mihai Pașcalău, care zice între altele: „Să trimiteți, dlor Miniștri o comisie din comună'n comună, și dacă nu este adevărat ce-am spus, să ni-se strângă oile și caprele precum toate vitele ce le avem pentru cheltuelile făcute, iar pe noi să ne spânzure, pentru a nu se face cheltueli cu glonțele“. Domnii Miniștrii au văzut, câtă dreptate au Moșii și le-au făgăduit multă dreptate.

În vara anului 1928 s'a format o comisie din dl Inspector general Coșeiu dela Casa Pădurilor din Cluj, un delegat al jidanului Tischler și un delegat al fiecărei comune. Aceasta comisie a cutreerat toți munții lui Tischler în câteva zile. Aflând lucrurile inspectorilor Golgoteanu și Pera, i-au dat în judecată. Nu mult după darea în judecată, Golgoteanu a murit în tren. Unii spun că s'ar fi otrăvit ca să scape de rușinea ce-l aștepta pentru fapta lui, iar alții spun că era bătrân. Când s'a ținut prima judecată, Dl Pera a spus că a fost în fiecare sat și a văzut toate locurile. Trebuiau să meargă oamenii din 11 comune la București de martori, dar pentru a nu se face atâtea cheltueli au venit în fiecare comună dnii judecători de instrucție Stănescu din București și Boca din Cluj, un procuror și un grefier din Cluj, și au chemat fruntașii satelor, întrebându-l dacă știu să fi fost în comună inspectori, Golgoteanu și Pera. Unul singur a spus că i-a văzut cu trenul la moara sa din Zărna, dar numai unul s'a coborât jos, de s'a minunat de moară, pe urmă au plecat îndărăt. Toți au depus jurământ pe cele ce-au spus. După plecarea oamenilor dela casele parohiale, unde au fost întrebați, dl Judecător Stănescu a spus că'n timp de 4 săptămâni se va termina procesul, ori că vor pierde ori vor câștiga Moșii, dar au trecut trei ani și mai bine, și procesul nu este sfârșit, cu toate că de atunci au fost chemați de două ori la București din fiecare comună toți cari au fost ascultați de dnii judecători, iar odată numai primarii. — Procesul mereu se amână. Se crede că se va tot amâna până când nu vor mai putea merge Moșii la proces, din lipsa banilor, și atunci vor fi judecați în lipsă pierzând procesul. De bună seamă lucru curat nu este. Procesul Moșilor

e început din 1922, iată de 12 ani trecut, și nu se mai sfârșește. E un calvar pentru Moși. Dacă pierd procesul cu Tischler și Banffy, n'au altceva de făcut, decât să-și ia familia și să pornească la cerșit din casă'n casă. Să rugăm pe bunul Dumnezeu să aibă milă de ei.

Părintele Maxim

Cum îi ajută pe oamenii neputincioși călugărițele din Apus. Ziarul „Reichspost“ din Viena face o dare de seamă despre ajutorul pe care l au dat călugărițele catolice germane oamenilor bolnavi și nevoiași. E atâta putere de credință în aceste fapte bune, încât le dăm și noi aici cetitorilor noștri, bineînțeles mult mai pe scurt.

Numai în anul 1924 au îngrijit călugărițele franciscane din orașul Reute (țărișoara Württemberg) 43.460 bolnavi, făcând cu totul 547.500 zile de pază, 320.160 ceasuri și 29.460 nopți de veghe; afară de aceea ele au mai făcut și 164.980 vizite la bolnavii din oraș.

În 9270 cazuri au dat primul ajutor, de 29.870 ori au cărat de mâncare la bolnavii din oraș. Au mai îngrijit apoi 405 copii bolnavi și 90 copii găsiți, 9617 oameni fără casă, 3137 fete fără casă, 415 calfe de meseriași, 228 studenți; afară de aceștia ele mai îngrijesc 1571 de inși zilnic. Prin aceasta ele au cruțat pentru stat 949.704 mărci (1 marcă = 40 Lei). Să mai socotim aici și casele lor, cari sunt vrednice 2.405.480 mărci, și reparaturile anuale cari fac 125.600 mărci și atunci vom vedea că îngrijirea aceasta l-ar fi costat pe stat 2.480.784 mărci, ceea ce în banii noștri face Lei 99 milioane 231 mil 360.

Călugărițele numite „surori sure“ din Breslau au astăzi 95 spitale, 52 case pentru bătrâni și pentru boale molipsitoare, 40 orfelinate, un azil pentru fetele imbecile (cu puțină minte), 13 căminuri pentru lucrătoare, 20 institute pentru pregătirea la sfânta taină a cuminecăturii, 24 vile pentru recreare și odihnă, 216 institute pentru creșterea copiilor mici, 45 școli pentru lucru de mână și broderie, 9 azile pentru copiii nou născuți și aruncați pe străzi, 14 institute pentru creșterea copiilor până la 6 ani, 5 lăptării pentru copiii de țată, 25 bucătări populare și 15 școli comunale.

Călugărițele germane sunt și îngrijitoare de nebuni. La surorile numite după „păstorul cel bun“ erau în acel an îngrijă 21.685 nebune și 13.000 fete fără creștere și îngrijire, din cari cele mai multe abunăseama că s'ar fi ales fete de stradă.

Și cei mai mari dușmani ai bisericii catolice trebuie să recunoască, ce mare binefacere sunt aceste călugărițe pentru omenire.

Serbarea sădirii pomilor

În țara noastră sunt mulți oameni săraci, deși se spune, că pământul pe care-l locuim este dăruit dela Dumnezeu, cu numeroase bogății. Pricina acestui lucru se găsește în faptul, că nu știm să ne folosim cu pricepere de ceea ce ne-ar putea da pământul. Un mijloc de câștig mare ar fi pentru noi sădirea și îngrijirea de pomi roditori. Dar nu o facem decât în măsură mică și de aceea ajungem în situația de batjocură, că trebuie să aducem poame din alte țări. Pentru a se îndrepta acest rău, s'a găsit cu cale a se ținea primăvara serbări ale sădirii pomilor, prin cari să se îndemne lumea a sădi cât mai mulți, arătându-se cum să fie îngrijiți.

La Blaj s'a făcut această serbare de către școli, Joi 6 Aprilie. Școlile de fete — liceu, normală, comercială superioară — au aranjat-o în curtea *Institutului Recunoștinții*, vorbind despre însemnătatea pomilor dșoara prof. Cornelia Baltă.

Pentru școlile de băieți serbarea a fost organizată de dl prof. Victor Oros, prin *Societatea de lectură* a elevilor dela Școala Normală, și s'a ținut la Crucea așa zisă a lui Iancu. Pe lângă elevii Școlii Normale, au luat parte studenții dela Academia teologică, elevii Școlii Super. de Comerț și elevii dela Școala de Arte și Meserii. A cântat corul Școlii Normale, iar dl prof. V. Oros, într'o cuvântare simțită a arătat cât de mult câștig ne-ar aduce o pricepută sădire și îngrijire de pomi. La sfârșit s'au sădit de către elevi, în gropile săpate mai înainte, meri, peri și salcâmi (acății).

A fost de față și dl Emil Negruțiu, președintele Camerei de Agricultură din jud. Târnava-Mică, care o promis tot sprijinul din partea Camerei, acelora cari vor să sădească pomi, de orice fel ar fi. Sătenii se pot adresa Camerei de Agricultură cu toată încrederea.

Sărbătorirea Unirii Basarabiei

Duminecă în 9 Aprilie, s'au împlinit cincisprezece ani, de când Basarabia ruptă de Ruși la 1812, din trupul Moldovei, s'a întors din nou la sânul mamei sale, România. A stat acest pământ românesc, înstrăinat mai bine de o sută de ani și de aceea se cade a ne aminti cu drag de ziua când, rupând lanțurile robiei, a alergat lângă mama sa. Pe lângă serbările strălucite, cari s'au desfășurat la Chișinău, s'au ținut serbări la toate școlile din țară. Și desigur că ele nu puteau să lipsească la Blaj.

Toate școlile Blajului, au prăznuit cu deosebită strălucire, sfărâmarea cătușelor, cari ferecau Basarabia. La școlile de fete — liceu, normală, comercială superioară — s'a ținut serbarea Vineri 7 Aprilie, vorbind despre însemnătatea unirii dșoara prof. Lia Duca. Școlile de băieți au serbat acest mare act, fiecare în parte, Sâmbătă, 8 Aprilie. Au vorbit despre măreția faptului împlinit la 9 Aprilie dnii profesori: *Simion Gizdavu* la liceu, *Dionis Popa* la Școala normală și *Ion Mătiș* la Școala superioară de comerț. Cuvântările au fost însoțite de cântece naționale și declamări de poezii patriotice.

Atentatorul la viața dlui Roosevelt

Dăm aici fotografia primă luată îndată după prinderea lui Zangara, atentatorul asupra vieții dlui Roosevelt, președintele Statelor Unite Nordamericane, în clipita când îl ascultă judecătorul. Zangara va fi orândit la moarte, fiindcă unul dintre răniți a murit.

Ce mai este nou în politică

Politica, nu numai în țară la noi ci în toată lumea, este ca o apă mare, veșnic învâlvurată de furtuni. Se sbate neîncetat și spumegă, ca sufletul omenesc, chinuit într-una de dorul după mai bine. Și cât vor fi oameni pe lume așa va fi, căci viața omenească este țesută din neodihnă și din sbucium. Viața este mișcare și frământări

Válva cu Skoda s'a potolit

În vremea din urmă, în țară la noi politica a fost frământată mai ales de „cazul Skoda”, sau mai bine zis de „cazul Seletzky”, Slovaci care, în loc să-și vadă cu cinste și cu omenie de meseria lui de negustor, se pare că și-a vârit ciocul în taine ostășești cari nu erau de nasul unui străin fără durere de țara noastră și de viitorul statului românesc. Seletzky asta, precum am arătat în numerii de mai înainte ai gazetei noastre, a făcut o mare turburare în politica românească, stârnind în aceeași vreme nu numai válvă în toți Români buni și cu dragoste de țară, ci și o mulțime de patimi și uri chiar la unii dintre ai noștri, îndreptate mai ales întru guvernul de astăzi, pe care mulți l-ar dori răsturnat, ca să poată ajunge el în scaunele de barșon. Însă moartea generalului Sică Popescu dela Craiova și mai ales cuvântarea foarte înțeleaptă și patriotică din Senat a Mareșalului Prezan, au tăiat ghiarale celor ce doriau o schimbare de guvern cu orice preț și „cazul Skoda” a rămas ceea ce era într-adevăr, adică o găinărie netrebnică a unui agent-negustor, care, se pare, că se ocupa, între altele, și cu furturi de documente militare, din poftă de câștig. S'a lămurit pe deplin că guvernul d-lui Vaida-Voevod n'a avut nici un amestec în tertipurile lui Seletzky și din „marele caz”, prin care unii oameni politici din opoziție credeau că vor putea rupe capul guvernului, a rămas un proces de toate zilele, asupra căruia vor avea să se pronunțe cercetările tribunalelor militare.

„Cazul Skoda”, s'a potolit și politica țării noastre are acum alte frământări, alte noutăți. Azi parlamentul dela București și, cu parlamentul dimpreună, întreagă politica țării, se sbuciumă în jurul noului proiect de lege pentru modificarea sau schimbarea conversiunii.

Ce-l cu modificarea conversiunii?

Conversiunea este astăzi întrebarea care face celea mai multe gânduri locuitorilor din țara noastră. Cel cari o așteaptă, ard de nerăbdare să știe, ce se va alege de ea, iar oamenii politici se sfarmă din greu să o așeze în cel mai bun făgaș care se poate aștepta dela mână omenească, ca ea să fie într-adevăr folositoare tuturor și nici să nu păgubească pe nimenea.

În scopul acesta cea mai mare bătaie de cap o are guvernul. Miniștrii n'au hodină nici ziua nici noaptea, ca modificarea conversiunii să iasă cât mai bine. Noul proiect de lege pe care d. prim-ministru Vaida-Voevod ar dori să-l vadă votat încă înainte de sărbătorile Paștilor, cuprinde în scurte cuvinte următoarele:

Se plănuiește un *moratoriu* (o amânare) de 5 ani pentru toate datorile, atât agricole (ale plugarilor) cât și orășânești. După trecerea celor 5 ani, moratoriul va mai putea fi lungit încă pe alți 5 ani. În timpul cât este în putere moratoriul, datornicii au să plătească dobânzi de 2 lei la sută după datorile întregi, aflate la 1 Aprilie 1933.

Moratoriul nu are loc, la datornicii cu mai puțin de 10 hectare pământ, dacă creditorii se învoiesc să scadă datoria la jumătate. Datoria, mai rămasă astfel în picioare, este a se plăti pe rând, în câte două rate anuale, la 15 Aprilie și 15 Noemvrie a fiecărui an. Plata anuală nu poate să întreacă însă jumătate din întreg venitul pe care îl are datornicul într'un an de zile.

Moratoriul nu are loc nici la datornicii cari au dela 10—50 hectare pământ, dacă creditorii se obligă să le lerte o treime din datoria veche.

Amânarea pe 5 ani nu are putere nici la datornicii cu peste 50 hectare, cărora creditorii le iartă a patra parte din datorie. Acești datornici încă sunt obligați, ca plata datoriei rămase să-o facă în câte două rate anuale, ca și debitorii cu mai puțin de 10 hectare pământ.

Noul plan de lege mai spune, că pentru datorile scăzute în felul de mai sus, până la plățirea lor deplină, creditorii au drept la o dobândă de 4 la sută.

Cam acestea le cuprinde noul proiect de lege pentru modificarea conversiunii. Însă proiectul nici n'a ajuns bine la desbatere (cel puțin până în ziua în care scriem noi acestea șire) și conversiunea cea nouă a și trezit o mulțime de greutăți și de nemulțămiri.

Impotrivirea Băncii Naționale

Deacurmezisul votării noului plan de lege s'a ivit o greutate mare din partea Băncii Naționale, fără să mai pomenim de celelalte bănci din țară, cari și ele au nemulțămiri față de noul proiect. Nemulțămirile se învârt în jurul lertării unor părți din datorile vechi, căci se spune că mulți dintre creditorii nu vor vrea să taie din capitalurile pe cari le au la datornici și în felul acesta din modificarea conversiunii nu ar rămânea decât moratoriul (amânarea) de 5 ani și nu câștigă mare lucru nici datornicii, iar creditorii rămân tot atât de nesiguri pe banii lor. Iar creditul în țară, prin aceasta, ar ajunge de răpă.

Banca Națională a arătat guvernului impotrivirea sa, iar d. Vaida-Voevod a chemat o consfătuire la prezidenția consiliului de miniștri, unde a fost de față și guvernatorul Băncii Naționale, d. Const. Angheliescu. În această consfătuire s'au făcut unele schimbări în proiectul de lege. Și anume: micii agricultori în timpul moratoriului de 5 ani, să plătească o dobândă de 1 la sută după datorile lor, iar mai târziu, după scăderea datorilor, 4 la sută. Agricultorii cu câte 50 hectare au drept la moratoriu numai 2 ani, care s'ar mai prelungi în caz de lipsă cu încă 3 ani. În timpul moratoriului aceștia au drept la dobândă de 3 la sută, iar după scădere datorilor la 5 la sută.

Când scriem noi acestea șire, se pare că Banca Națională este pe cale de a se înțelege cu guvernul și astfel conversiunea cea nouă se va putea vota încă înainte de Paști. E vorba ca această votare să se facă încă în Jola Mare, înainte de plecarea de sărbători a deputaților și senatorilor.

Cum va ieși noua lege a conversiunii, vom vedea. Nu mai este mult până la adică.

Ce mai spun „revizionisții”

Cetitorii noștri au aflat la timp, că politica Europei se frământă de planurile pe cari le au celea 4 țări mari: Anglia, Franța, Italia și Germania. Acestea puteri vreau să facă o mare tovărășie, chipurile ca să asigure pacea în partea noastră de lume. Rolul de conducător în această proaspătă întovărășire se pare că vrea să și-l asigure năstrușnicul duce Mussolini, englezul Mac Donald și noul poruncitor al Germaniei, Hitler.

Mussolini a spus-o pe față, cu Mac Donald dimpreună, că el se gândesc la o revizuire a contractelor de pace, înțelegând să se facă schimbări în granițele statorite la încheierea păcii. Aceștia ar fi așa numiții „revizionisți”.

Socoteala de acasă a lui Mussolini nu se potrivește însă în târg. Celelalte popoare din Europa, cari ar fi să rămână pe dinafară de noua tovărășie a celor tari, au sărit ca mușcate de șarpe la publicarea planurilor celor patru mari puteri. Sânge rău au făcut mai ales planurile cu revizuirea contractelor de pace. Țările din Mica Înțelegere, România, Cehoslovacia și Sârbia, dimpreună cu Polonia, s'au ridicat ca un singur om și au spus:

— Să avem iertare, domnilor cu nasul în uori, dar noi nu putem privi cu mâinile în sân la planurile voastre, cari ar fi să se facă pe pielea noastră! Voi vreți să „revizuiți” fără noi și asta ar însemna să ne dăm legați în mâinile voastre. Atât de lași să nu ne socotiți! Să mai lăsați din trufia voastră de poruncitori, și să nu vă faceți socoteala fără crășmar, că nu se prinde. Suntem și noi pe lume și ar putea să vă stea planurile în gât!

Ca să le spună celor fuduli lucrurile de mai sus, țările din Mica Înțelegere au ales ambasador sau avocat al lor pe d. Titulescu, ministrul nostru de externe, care este un om cu mare trecere în Europa și vestit meșter în politica dintre popoare. Are minte, cât zece alți reprezentanți de noroadă, și are și curajul să spuie lucrurile oarșan oricui, fie chiar și Mac Donald și Mussolini.

Titulescu al nostru a și spus-o unde trebuie:

— La revizuire sau stricări de contracte să nu vă gândiți, măriți duci și poruncitori de mari puteri, căci asta ar însemna un nou război pentru Europa! La spatele meu stau nații hotărâte să înfrunte cu arma în mână orice schimbări de graniți sau contracte. Și să mai știți un lucru: țările din Mica Înțelegere nu primesc tutoratul vostru, oricum l-ați spune, comitet sau directorat de țări apusene. Când e vorba de granițele și de pielea noastră, să avem iertare să știm și noi, ca egal la egal.

Acestea bărbătești cuvinte ale dlui Titulescu au fost întărite și de Ceho-Slovaci și de Poloni, declarând și aceștia, că numai Societatea Națiunilor poate aranja pacea dintre popoare și că nu se admite un tutorat mai mare peste neamurile Europei. Altfel iarăși vin la rând tunurile și mitralierele.

Ținuta hotărâtă a țărilor din Mica Înțelegere a pus pe gânduri pe Mac Donald și l-a cam încurcat socotelile. Ba s'au trezit de cap chiar și unii dintre englezi, ca W. Steed, vestit bărbat politic și ziarist, care spune de curând în gazeta „Sunday Times” din Londra, că cel 80 milioane de luptători pe cari îi pot trimite în front țările din Mica Înțelegere dimpreună cu Polonia, pot da gânduri serloase celor ce vreau să se facă singuri „tutori” ai Europei.

„Revizionisții” vor trebui deci să-o lase mai pe jos cu planurile lor!

Nenorocitul sfârșit al aeronavei „Akron“

Cea mai mare mașină de sburat — Un oraș la cinci mii de metri — In jos spre pământ — In gura valurilor mării — In urma nenorocirii

Mintea iscoditoare a omului, după ce a făcut pe pământ fel și fel de minunății, a inventat și mașina de sburat. In felul acesta omul stăpânește acum pământul, mările și aerul. Lăcomia însă n'are margini. In locul aeroplanelor mici, in care merge o singură persoană, au început să se facă altele din ce în ce mai mari. Germanul Graf Zeppelin a iscodit pasărea uriașă care-i poartă numele. Penele ei de oțel au strălucit și pe deasupra țării noastre in anii trecuți. Zeppelinul zboară și acum, făcând transport de călători între Europa și America de Sud.

Americanii, iubitori de lucruri nemai-pomenite, au încercat să facă și ei un dirijabil sau aeronavă care să întrecă in mărime tot ce este până acum. Doar fabrici au câtă frunză și iarbă, și meșteri buni tot așa. Zis și făcut. Cu multe cheltueli și bătae de cap, cea mai mare mașină de sburat a fost pusă la sbor.

Un oraș la cinci mii de metri.

Se vede însă că dela început ursita i-a dat puține zile de trăit. In săptămâna trecută, această pasăre uriașă numită »Akron«, a luat aripi îndreptându-se spre înălțimile văzduhului.

Aeronava înăuntrul său era un adevărat oraș, având mai multe camere, sală de mâncare, de baie și toate cele ce sunt de lipsă celor vre-o două sute de călători câți avea puterea să ducă. De sigur că iubitorii de a călători in asemenea paseri aveau și bani dar și potte multe. Înălțându-se in aer, dirijabilul a plecat dela New-York pe deasupra Oceanului. Ca să nu se lovească de nouri, motoarele sbornăitoare nu s'au liniștit in geamătul lor, până când nu s'au ridicat la cinci mii de metri deasupra pământului.

In jos spre pământ.

Griji ar fi avut ei și conducătorii și călătorii, dar totuși increderea in priceperea meșterilor nu-i lăsa nimănui in inimă teama morții. De fapt, după cum spune un ofițer din puținii scăpați cu viață, motoarele funcționau bine, și uriașa pasăre se arăta a fi tot mai stăpână pe înălțimile văzduhului. Deasupra mării și sub ei, nouri negri se răsboiau cu fulgere și tunete. Ce le păsa însă celor de sus!? Dar clipa nenorocirii a sosit. Motoarele au slăbit, ori nu mai funcționează bine, ori *hellin-l* — aer ușor care ajută la urcare — nu mai stă la postul său de a ținea in spate greutatea grozavei mașini? Nici conducătorii nu știu, nici călătorii nu mai înțeleg nimic. Văd însă cu toții că aeronava se lasă încet spre pământ. Toate sforțările mecanicilor sunt fără rezultat. Aeronava intră in valul de fulgere din nouri și fuga nebună in jos aduce in sufletele tuturor grija morții.

In gura valurilor mării.

Nenorocirea era de neînlaturat. Probabil că și trăsnetele din nouri au mai ajutat producând foc. Destul că nacela — partea de jos a aeronavei — in care stăteau călătorii, a ajuns in gura valurilor mării. Inchisă bine încă dela plecare, ea n'a permis nimănui să iasă, ei a dus hrană pentru pești pe toți călătorii.

In urma nenorocirii.

Nenorocirea a fost înștiințată prin ajutorul radioului. Mai multe vapoare au plecat imediat in căutarea rămășițelor mașinei care cu câteva ore înainte era crezută in stare să facă minuni. Lăcomia valurilor însă n'a lăsat nimic neînghițit din dorul ce i l-au făcut întâmplarea.

Groaza și spaima a pătruns in întreaga lume. Americanii au fost însă in deosebi îndurerăți, căci au pierdut o groază de bani. Intru cât au mai suferit asemenea nenorociri e vorba că Americanii au abzis de gândul de a mai face dirijabile, lăsând aceasta numai in seama neamțului care le-a inventat.

Nc.

Noaptea berei in Statele-Unite.

După secetă, moină. — Darul noului președinte Roosevelt. — Câtă bere s'a beut in America in două zile. — Veselie și foloase.

Românul are o vorbă înțeleaptă: după secetă vine moină. E înțeleaptă intrucât nu se poate desminți, căci după secetă nu poate urma altceva decât timpuri ploioase. Ceeace povestim aci ne arată că vorba românului se nimereste câteodată și americanilor.

Cetitorii noștri știu, că in Statele-Unite până mai dăunazi nu se puteau, vinde și bea nici o beătură bețivă. Beutura lor era *vischi*, un fel de lemonadă. Las' că după lege era oprit, dar oamenii tot mai făceau rost de câte o gură de vin, de bere ori chiar rachiu.

Ori cum însă lucrurile pe ascuns nu se pot face cu atâta suflet, ca atunci când sunt deschise și pe față. Vânzătorii de beuturi bețive, dacă se descopereau, erau lăsați pe drumuri luându-le statul toată averea. Iar beutorii, ca să facă un chef cu chiuituri și fără frica polițaiului, trebuiau să vină in Europa și mai ales la Paris.

Darul noului președinte Roosevelt.

Fără îndoială că Americanii au suferit mult din cauza opririi beuturilor bețive. Că legea veche era bună, e lucru sigur, dar un pic are dreptate și gura când spune că era prea aspră. Înțelegem deci, câtă bucurie a făcut legea noului președinte Roosevelt, care a permis să se bea, pe lângă limonada de până acum, și bere, începând cu ziua de 7 Aprilie din acest an.

Cu săptămânile înainte hotelierii s'au aprovizionat cu bere și desigur iubitorii de această beătură cu multă poftă.

După cum spun gazetele lor, la 12 noaptea, un camion frumos împodobit a intrat in curtea președintelui țării. Din el s'au descărcat câteva lăzi de bere pe care erau scrise cuvintele: »Președintelui Roosevelt«.

Câtă bere s'a beut in cele dintâi două zile.

Mulțimea care aștepta in fața »Casei Albe« desfundarea butoiului de bere, a trecut apoi la restaurante, unde eurgea

berea ca apa. Ce vrei, doar de atât răbdare li-se uscaser ceriul gurii de bețivilor americani, încât nici nu mai puteau vorbi clar și răsunător, ca românul bun oară. Mai ales la orașele mari s'au făcut adevărate minunății. După socoteli făcute la repezeală, se pare că in două zile s'a beut in America tocmai un milion și jumătate de butoaie cu bere. Numărul este într'adevăr înfiorător. Cu dreptul spune o gazetă americană din câtă bere s'a beut in cele două zile — in 7 și 8 Aprilie — s'ar fi putut face o astfel de mare încălzire să umble pe ea un vapor mare de război. Mai ales noaptea cea dintâiu ar fi fost adevărată noaptea a berei.

Veselle și foloase.

Veselia adusă de bere a scos grija din inima bancherilor ca și din a muncitorilor. Ba, pe lângă oameni, s'a înviorat puțin și dolarul cam slăbit in ultimul timp. Legea nouă a adus in America și un lucru rău: beția. Dar nu trebuie să uităm că vinurile tari și rachurile sunt încă tot oprite, așa că sănătatea poporului este părată.

Beția berei a adus multora până cea de toate zilele. Gazetele spun că până acum au căpătat slujbe peste două sute de mii oameni cari stăteau fără lucru. Bi asigură și statului un venit frumos, că până acum s'au încasat din diferite taxe peste două sute mii de dolari. Intrebarea e, dacă nu cumva, făcându-și gust oamenii cu berea, nu vor cere sus și tare și vinuri ori rachiu. Lucru ar fi prost, că tot românul spune: coborînd la vale e greu te mai oprești.

Nc.

Un sfat

De mii de ori ți-am spus, că ce faci nu faci bine
Ba ți-au mai spus-o asta chiar și alții,
De mii de ori ți-au spus-o poate și părinți
Și rudele și frații.

Dar' n'ai luat in samă sfaturile noastre,
Ci ai făcut așa de capul tău,
Și n'ai văzut cum cazii, copile dragă,
Din zi in zi din rău in altul și mai rău.

Acuma te răzbuni dragă pe toți și toate,
Și spui că lumea-i plină numa-i de nebuni.
Dar vezi azi Domnul nu mai face,
Ca mai de mult cu oamenii minuni.

Dar uite un sfat ți dau acuma,
Și vei vedea că poate-ți prinde bine.
S'ascuți de statul ce ți-l dă

Un om mai învățat și mai bătrân ca tine.

Pețelca

Iuliu Domșa

inv.

Un mare dușman al nostru

Dr. Inginer dr. Seefehlner, fostul director general al căilor ferate austrietice, care a încercat să treacă armele trimise de Italia Ungariei, ca să aibă cu ce purta războiul împotriva noastră. A fost însă descoperit de sociiștii austrieci și a trebuit să abdică.

Hrislos a inviat!
Sărbători vesele și fericele
dorim tuturor cetitorilor și bi-
nevoitorilor gazetei noastre!

Dela Redacție. Pentru repausul de Sfințele Sărbători, numărul viitor al gazetei noastre va apărea numai după Duminica Tomii. Tipograful nostru, fiind și dâșul creștinii, nu ne pot tipări foaia mai curând.

Conferență religioasă. Joi, 6 Aprilie, la ora 5 după amiază, a vorbit la Blaj, chemat de Reuniunea femeilor gr.-catolice, părintele canonic dela Cluj, Dl Ion Agărbiceanu. Mult prețuitul nostru scriitor, a desfășurat înaintea numeroșilor ascultători, o chestiune de o însemnătate covârșitoare pentru fericita propășire a vieții omenești. Pornind dela dumnezeiasca învățătură a lui Isus Hristos, a dovedit, că numai creștinismul a arătat omenirii drumul spre adevărata fericire. Sunt mulți vrăjmașii învățăturii lui Isus, cari cu mijloace diavolești încearcă să smulgă din sufletul omenirii pe Alinaătorul suferințelor, dar nu vor reuși, căci creștinismul s'a dovedit a fi cel mai vindecător balsam al durerilor. Religia creștină, de aproape două mii de ani de când există, n'a făcut decât să înalțe omenirea, s'o smulgă tot mai mult din ghiarele pornirilor animale, făcându-o să ducă o viață sufletească tot mai curată. Și dacă n'a reușit în întregime, nu însemnează, că învățătura lui Isus nu este desăvârșită. Ea va trăi la nesfârșit, oricât s'ar năzui dușmanii ei s'o distrugă, ridicând mereu omenirea, făcându-o în stare să-și stăpânească toate pornirile rele.

Nenorocirea din gara Blaj. În zilele trecute un fochist de fel din Brașov, cu numele Ștefan Toth, sosind cu trenul la Blaj, voia să dea jos un pachet la depoul de mașini. Neașteptând oprirea trenului, a sărit în dreptul depoului, umblând să tragă cu sine și pachetul. Impedecându-se de ceva, a fost tras sub roate, cari i-au tăiat amândouă picioarele. Dus la spital, a murit la vre-o două ceasuri. În seara aceleași zile nenorocitul fochist a fost trimis la familie la Brașov.

Intâia zi a anului sfânt. Gazetele din Roma aduc vestea că, în ziua cea dintâie a anului sfânt, adică la 2 Aprilie, nu mai puțin de 500 de mii de oameni au intrat în cele patru biserici catedrale ale Romei.

Noul nunțiu papal dela București. Nunțiu papal, adică reprezentantul Sfântului Părinte dela Roma la București, era până de curând Exelența Sa Angelo Maria Dolci, care însă a fost numit cardinal la Roma, cea mai înaltă treaptă după cea de papă, la care poate ajunge un preot. În locul Eminenței Sale, căci așa li-se spune la cardinali, a fost numit nunțiu papal la București Monseniorul Valeri Valerio, care până acuma era auditor (un fel de ajutor), la nunțiatu din Paris. Dorim din inimă, ca noul nunțiu apostolic să se simțească la noi cât mai bine!

Botezul moștenitorului de tron al Bulgariei. Înainte cu doi ani s'a cununat la Roma fata Regelui Italiei după regele Bulgariei. Cu acest prilej mirii au trebuit să

făgăduiască, în scris, că viitorii copii vor fi botezați în religia catolică, altfel Sfântul Părinte nu le-ar fi dat voie să se cunune în biserică romano-catolică. Cu toate acestea ei și-au călcat cuvântul dat și pe copilul cel întâi născut l-au botezat în religia ortodoxă. Sfântul Părinte foarte s'a supărat pentru aceasta. Regina Bulgariei, auzind despre dreapta mânie a Papel dela Roma, l-a scris o scrisoare, în care își cere iertare, cu atât mai ales că ea nu poartă nici o vină pentru aceasta. Ea a insistat adecă de ajuns pe lângă regescul ei soț, ca să se țină de făgăduință, politica țării însă l-a împiedecat, spre marea ei durere. Sfântul Părinte a iertat-o și l-a trimis părințeasca Sa binecuvântare.

Au sburat peste cel mai înalt munte al lumii. Cel mai înalt munte al lumii este muntele Everest, care are 8875 metri, și face parte din munții Himalaya. Zilele trecute două mari avioane au sburat peste piscul acestui munte, la înălțime de 10.675 metri, adecă cu 1800 metri mai sus decât piscul cel mai înalt al lumii. Zborul s'a întâmplat în 90 de minute. Cu prilejul acestui sbor aviatorii au luat numeroase fotografii, iar după trei ore și un sfert dela plecare s'au întors la locul de plecare.

Duel cu săbii între două femei. Ziarele ungurești aduc o veste interesantă despre duelul cu săbii alor două femei unguroici din Körös, în Ungaria. Una se numește Toth Vilma, de 28 ani, cealaltă Balogh Erzs, de 19 ani. Cea dintâi a învinovățit-o pe cea din urmă că i-ar fi înșelat bărbatul. Au trăit într'o dușmănie ne mai pomenită, până ce săptămânile trecute, întâlnindu-se, s'au hotărât că merg la câmp și acolo duelează cu săbiile bărbatilor. Zis și făcut. Cele două femei au eșit pe teren și au început a duela. Pe urmă Toth Vilma a căzut la pământ, între chinuri grozave. Niște oameni, cari l-a auzit gemetele, au ridicat-o, dar până să ajungă cu ea acasă, a murit. Medicul a numărat nu mai puțin de 48 de răni. Și Balogh Erzs are vreo 30 de răni, dar acestea nu sunt mortale.

Cum au îngropat Slovacii pe o străgoale. În partea de sud a Cehoslovaciei, în comuna Nagyieska, a murit zilele trecute o femeie bătrână, despre care sătenii credeau că este străgoale. De aceea sătenii s'au adunat, s'au sfătuit și au hotărât să scoată din ea dracii, ca să nu se răzbune și mai rău asupra lor după moarte. I-au bătut deci o potcoavă pe talpa piciorului stâng, gura l-au astupat-o cu

mac, iară urechile cu alu. Au pus apoi pe o fată tânără să bată cadavrul cu o lopată de fier, ca să fie alungate din cadavru duhurile necurate. Pe urmă au adunat toate măturile câte s'au aflat în casă și le-au ars în camera în care se afla moarta. Au îngropat-o apoi afară de cimitir, într'un șanț. Jandarmeria cercetează acuma din greu cazul acesta, dar locuitorii nu vreau să le mărturisească nimic din ceace s'a petrecut.

Noii căsătoriți la Roma. Am fost scris la vremea sa în acest ziar că Sfântul Părinte dela Roma a făgăduit tinerilor căsătoriți, cari vor veni la Roma, că-i va primi în audiență, dându-le binecuvântarea apostolică și câte un medalion. În scopul acesta Sfântul Părinte a intervenit la guvernul italian să dea reducere de bilete celor ce vin la Papa în audiență, fiind nou căsătoriți. Din Iunie până în Decembrie 1932 s'au prezentat la Sfântul Părinte nu mai puțin de 15.500 perechi, dintre cari 4000 străini, iar ceilalți italieni.

Cărțile postale ilustrate cari se trimt la sărbătorile mari, la zilele nașterii, ale numelui și la alte ocazii, pentru gratulare, întrucât nu se scrie pe ele mai mult de cinci cuvinte ori cinci litere, se pot trimite prin poștă ca tipărituri, timbrându-se cu numai 1 Leu timbru postal și 50 bani de aviație.

Incă o regină sfântă. Mitropolitul primat catolic Adam Sapieba al Poloniei a aranjat săptămânile trecute mari serbări în cinstea fostei regine Hedviga a Poloniei, care s'a măritat după marele principe lituan Jagello și în 1387 a mijlocit încreștinarea întregului popor lituan. Serbările s'au aranjat la Cracovia Varșovia și alte mari orașe ale Poloniei, cu gândul ca în acest an sfânt să ceară apoi dela Papa trecerea în rândul sfinților a reginei Hedviga.

S'au mai ieftinit banii. Nici într'o țară nu-s așa de scumpi banii, ca la noi. Au fost însă și mai scumpi, la începutul României Mari, când se plătea până și 50 la sută camătă pentru bani. De aceea a venit acuma sărăcia aceasta mare pe capul nostru, de aceea nu mai umblă banii, de aceea se tot lucrează la legea conversiunii și tot nu mai reușesc odata să o aducă. Văzând cei dela cârma țării, cât de prost ne merge, au rugat Banca Națională a României, să reducă și ea camăta asemenea celorlalte bănci naționale din alte țări. După multe gândiri și resgândiri Banca Națională a României a redus în sfârșit ca-

Marea explozie dela Londra

În suburbia Mitcham din Londra a explodat o fabrică chimică, tocmai când destila spirte. Urmarea a fost o explozie îngrozitoare, care a nimicit nu numai casele din aceea stradă, ci și din trei străzi din apropiere. Dăm aici o fotografie a unei străzi după îngrozitoarea catastrofa dela Londra, unde din fericire n'a murit nici un singur om, ci numai s'au rănit vreo 37.

Cea mai mare doamnă a Americii, călărind

Țărancile noastre foarte se vor mira când vor vedea acest chip. Măcar că n'au de ce. Sunt și la noi țărancile, la munte, cari călăresc mai altfel decât bărbații. Cum să nu călărească deci doamnele cele mari, reginele, boierii și bogătașele? Călăritul este un sport foarte nobil, care-i șade bine oricui, atât bărbatului cât și femeii. Iată aici, la stânga, pe doamna cea mai maredin America, pe doamna președintelui republicii Statelor Unite Nordamericane: Roosevelt, călărind, în tovărășia unei doamne de curte, când îi rămâne vreo câțeva vreme de odihnă, după atâtea zeci de audiențe câte trebuie să dea zilnic.

metele la 6 la sută, iar pentru împrumuturile pentru hârtiile de valoare depuse ca zălog, la 7 la sută. Dacă Banca Națională ar fi făcut-o aceasta dela începutul României Mari, astăzi n'am fi ajuns la conversiune și la marea sărăcie de acuma.

Cel fără Dumnezeu din Rusia au hotărât ca, în vreme ce creștinii din lumea întreagă sărbătoresc anul sfânt, ei să lupte împotriva lui Dumnezeu și a tot ce este creștinesc cu o și mai mare înverșunare. Mai ales cu prilejul sărbătorii Paștilor ei vor face tot ceea ce stă în putință ca să-i împiedece pe oameni de a fi de față la slujbele religioase. În aceste zile ei vor organiza în toate lucrătoarele, fabricile și gospodăriile statului prelegeri, conferințe și serbări potrivnice lui Dumnezeu, vor purta pe străzi păpușe reprezentând familia sfântă și-și vor bate joc de tot ce este creștinesc în mod cu mult mai urât decât până acuma. — Până când îi mai rabzi, Doamne, până când?

A căzut un mare aeroplan. Iși bat oamenii capul cu multe, dar Dumnezeu le arată ce mici sunt, prăbușindu-i la pământ de pe culmile cele mai înalte. Astfel se știe că în Franța și în țările din apus, lumea care are bani umblă mai mult cu aeroplanele decât cu trenul. Nu odată însă s'a întâmplat ca aeroplanele să se prăbușească din înălțimile nepătrunse ale cerului și să se facă praf. Așa s'a întâmplat în zilele acestea în Belgia. Dintr'un aeroplan, în care se aflau 15 oameni, nu s'a ales decât praf.

Un sat întreg tremurând de groaza turbării. În comuna Predealul Branului un om avea o vacă bolnavă și, ca să nu-i piară vita degeaba, a chemat un vecin cu care a tălat-o. Carnea a cumpărat-o măcelarul satului și a vândut-o după obicei. La câteva zile, doi câini cari s'au înfruptat din măruntaiele vacii, au perit de turbare. Omul care a belit vaca, rănindu-se la un deget, s'a bolnăvit și el. Și de frică, să nu cumva să-l cuprindă și pe el turbarea ca pe cei doi câini, s'a dus la București la spitalul antirabic. După acestea întâmplări, în satul întreg a intrat o groază cumplită, căci peste o sută de oameni mâncaseră din carnea vitei bolnave. Chiar atunci se nimeriseră în sat și niște boteze și cumetrii. Ba au mâncat din carnea cu pricina și elevii unei școli de meserii. Spaima crește pe zi ce merge. În celea din urmă un doctor vestit dela București a trimis vorbă în comună, să nu fie oamenii îngrijați, căci turbarea prin stomac nu se lipește, decât prin rană. Chiar și de altfel, sămânța turbării, prin fierbere cică

se pustiește. Bleșii oameni, la această vorbă au mai prins inimă. Însă totuși nu sunt chiar liniștiți, căci turbarea uneori nu izbucnește decât după 2-3 luni. Și până trece acest timp, au visuri urâte. Iată ce înseamnă a vinde carne de vită bolnavă!

Căutând comori și-au pierdut capetele. Înainte cu vre-o sută de ani, în America de mijloc trăia un bandit vestit cu numele Benito Bonito. Acesta, într'o viață întreagă de tâlhării, cică ar fi adunat comori de poveste, pe cari, înainte de moarte, le ar fi ascuns în niște peșteri din apropierea sâului de mare numit Panama. De-o sută de ani încoace mil și mil de oameni au tot căutat după comorile lui Bonito, fără să le poată găsi nimeni. În anul 1913 au plecat să-și încerce norocul și trei femei, două englezoaice și o franjuzoaică. Englezoaicele s'au întors acum acasă, fără comoară, iar franjuzoaica și-a lăsat ciolanele prin peșterile lui Bonito. Spun englezoaicele, că pe insulele Cocos, unde ar fi peșterile cu comoara, sunt multe scăfârlii ale celor ce și-au încercat norocul și n'au găsit decât moartea, căci locurile sunt foarte primejdioase în acelea insule pustii.

Invitare. Cercul studențesc „Valea Târnavelor” din Cluj invită și pe această cale onoratul public — la Serata artistico-dansantă, din seara zilei de 17 Aprilie (a doua zi de Paști) în saloanele restaurantului „Carpați” din Dicioșanmărtin. Program foarte bogat, intrare benevolă. După program, urmează dans până în zori. — *Comitetul.*

Cum să luăm oleiul de ricină

Trebuie știut că nu există nici un mijloc în lume mai bun pentru a mâna foalele decât oleiul de ricină. Necazul e că el este foarte grețos și lumea nu-l poate înghiți. Ce să facem ca să-l putem lua? Luăm un pahar de bere, punem în el oleiul de ricină prescriș, apoi vărsăm în el berea, dela o înălțime cât mai mare, ca să se facă spumă cât mai multă și mai groasă. Spuma aceasta prinde în sine și oleiul de ricină, așa că nici nu-l simțim luându-l. 30 grame de oleiul de ricină sunt de ajuns pentru oricare om mare.

Iubiți cititori!

Nu uitați să trimiteți prețul abonamentului la foaie!

Raritățile naturale ale Blajului

Nu-i suflare românească, care să fi auzit despre Blaj. Aproape de două veacuri, dela Blaj se răspândește învătura pe toate plaiurile românești. Și tot cari au trecut prin Blaj, cu drag li poartă amintirea.

Blajul însă nu-i însemnat numai pentru Mănăstirea, pentru școlile și pentru cărțile multe de adâncă învățatură ce se găsesc în el. Blajul are și o altă însemnatătate, aceea a rarităților naturale pe cari le găsește. Nici nu ne vine să credem, că aici, în ținutul orașelului dela întâlnirea celor două Târnavi, să se găsească rarități naturale și încă de mare însemnatătate.

Între acestea rarități naturale în locul întâiu se pot aminti coastele cu ierbură înguste, petecite, adevărate ținuturi uscate asemănătoare cu stepele rusești. Așa este Dealul Petrisatului și mai ales Dealul Crucii lui Iancu. Pe Dealul Crucii lui Iancu așezat în partea de miază-noapte-răsărit, îndată lângă Institutul Recunoștinții, lângă feliuritele ierbură cu frunzele ca și firele de ață, se găsesc și câte-va plante rare, cum este Aial galben, în colțul de din jos, și Limba bouului — Statice tatarica — în partea din sus, aproape de creasta dealului. Mai ales limba bouului este apăsătoare de frumoasă și rară, încât numai pentru ea ar trebui să nu se atingă nimeni de aceasta coastă.

Și rău fac copiii și oamenii mai nepricepuți cari, cât ce s'a desprimăvărât, aprind iarba uscată și se desfătează în focul ce înaintează pe coastele dealului în sus. Iar săparea de gropi, ori sădirea de plante străine este o adevărată pacoste pentru neamul plantelor băștinașe.

În vremea războiului, Nemții au săpat tranșee adânci pe creasta lungă a Dealului Petrisatului. În aceste tranșee părăsite au năvălit atâtea plante străine, cari au început să împetrițeze poporul numeros al plantelor băștinașe. Sunt adevărați bolșevici, cari, instăpânindu-se pe săpăturile tranșeele, încearcă să se amestece și să pună mâna și pe ținutul din jur, nimicind poporul băștinaș.

Deși au trecut de atunci vre-o cincisprezece ani și s'a dat luptă crâncenă între băștinași și bolșevici, totuși bolșevicii — plantele străine — încă nu s'au putut stârpi cu totul.

Așa și pe Dealul Crucii lui Iancu, în orice groapă ce s'ar săpa, se instăpânesc bolșevicii, cari, sub conducerea plantelor străine, sădită în acea groapă, cearcă să nimicească și să tulbure pacea și buna înțelegere dintre plantele din jur.

De aceea, Dealul Crucii lui Iancu e bine să se păstreze neatins. Vor mai fi și în alte părți ale țării, coaste cu astfel de înfățișări, dar această, coastă cu înfățișare de stepă, o avem aici lângă noi și mulțimea de școlari, cari se părăndesc prin școlile Blajului, pot să cunoască ast-

fel de ținuturi, fără să fie siliți să facă drumuri lungi prin alte părți.

Tot între raritățile naturale ale Blajului se pot socoti și *Hodoleanul* de pe dealul Petrisatului, pe deasupra viilor, care prin luna Mai când e înflorit, se pare că este o turmă de oi frumoase, albe, cari pasc nemșcate pe coasta dealului, apoi *Omeagul galben* de prin Cărbunar, care își schimbă locul, după cum se face și tăierea pădurii, *Cioloboful* tot din Cărbunar, *Iarba Ciutei* din Berc și *Cruculitefele* din jos de Fântâna Domnișoarei.

Iar falnicul stejar din Grădina mitropolitană este unul dintre celea mai alese monumente și rarități naturale nu numai ale Blajului, ci ale țării întregi.

Pe lângă plante avem și câte-va animale cum sunt *Scotile* numeroase din Târnavă Mică, *Chișcarii* din păraul ce curge alături de gara Câmpul Libertății și pasările numeroase cari s'au incubat în sălciișul de pe lângă Târnavă Mare, în dreptul comunei Veza. Îți este mai mare dragul să ascuți ciripitul păsărilor din acest sălciiș și să te minunezi de cuiburile maiestrite pe cari și le fac prin toate ascunzișurile. Și păzitorii ar trebui să vegheze bine și să oprească orice tăiere din acest sălciiș, iar nimicitorii de cuiburi și ouă de păsărele să fie pedepsiți cât se poate de aspru. Este o crimă să nimicești ceea ce natura ți-a dăruit din belșug.

Fie animale, fie plante mai rare și caracteristice unui ținut, trebuie ocrotite și păstrate. Sunt o bogăție pentru țară și de mare preț pentru știință. Iar cei cari încearcă să nimicească astfel de bogății, să fie aspru pedepsiți.

Ion Popu-Câmpeanu

Șmil păcălitorul

Era prea nărăvit Jidanul,
Și-i plăcea să povestească,
Cum om pe lume nu-i, ca el
Pe toți să-i păcălească.

Intr'o zi 'ntinzindu-și marfa
In fața unu-i birt,
Un bun cunoscător l'ntreabă
Că de când nu-l mai văzură,
Să le spună că pe cine,
Mai de curând a păcălit?

— Eu vă spun, zice Jidanul,
Și zău dache vă mințesc,
Căci am păcălit deună-zi,
Chiar pe statu românesc,

— Cum să poate una c'asta,
Zice pârgarul Teofil,
Iute să ne spui căci altfel,
O pățăști, jupâne Șmil!

— Apoi dache vrei să știi,
Ascultă nițal aci:
Ieri am vrut să merg la Ocna
Dela noi dela Sibii.
Dar acolo știi, la gară,
Cum se zice la „Ghișeu”,
Când ca să scot biletu,
Imi zice un vandralău:
Nu știi bine cine a fost,
Poate vre-un rumân de-a vost,
Ori poate-o fost un Ungur,
Dar' zis la mini că azi nu dă,
Decât bilet „tur-retur”

Și dacă-l plătesc odată,
Am drept pentru ziua toată
Dar' io atuncea ce-am gândit,

— Stai tu numai cap smintit,
Că te-oi păcăli frumos...!
Și sara din Ocnă-acasă,
Am vint frumușal pe jos.

Pețelca

Iullu Domșa
inv.

Un început bun, vrednic de urmat

Din activitatea Camerei Agricole, Brașov

Restul Camerelor agricole, o instituție, care a luat ființă după războiu, este să ajute pe plugarii din județ, ca să-și poată procura pe un preț mai redus semințele necesare, ca grâu ales și frumos, secară, orz, cartofi, trifoiu, lucernă, semințe de sfece și berceag etc., apoi să se crească în județ vite și păsări de rasă și să-și procure altoi și mașini agricole pe un preț convenabil.

Acolo, unde la conducerea Camerelor agricole sunt oameni cu tragere de inimă, aceia în câțiva ani schimbă tot aspectul (infățișarea) județului, pe care o vom privi atunci din punct de vedere economic.

E bine să învățăm și noi dela alții și să urmăm pildele bune ce ni-le dau ei. Un început frumos a luat Camera Agricolă a jud. Brașov, început pe care nu-l pot să trec fără să îl arăt și altora.

Camera Agricolă a împărțit gratuit în comunele Satulung, Tohanul Vechiu și Zărnești, și anume în fiecare comună câte 10 junici de rasa „Simenthal”, câte 20 scroafe rasa „Porcul nobil german” și numeroase familii de găini roșii din rasa „Rhode-Island”. Și ce le cere în schimb Camera Agricolă? Să deie Camerei Agricole primul vițel, sau vițea, când va fi de 5—6 luni, sau 2 scrofițe când vor fi de 3 luni, sau 5 ouă, sau pui în decursul anului 1933. Acești viței, și pui de găină vor fi dați apoi tot gratuit altor plugari, cari la timpul stă vor avea iarăși numai aceleași obligațiuni față de Cameră, ca și ceilalți, și în felul acesta în întreg județul în câțiva ani vor fi răspândite vacile și porcii de soiul cel mai bun, cu atât mai ales că tot Camera Agricolă le dă și taurii și vierii, iar vaccinarea preventivă de primă-

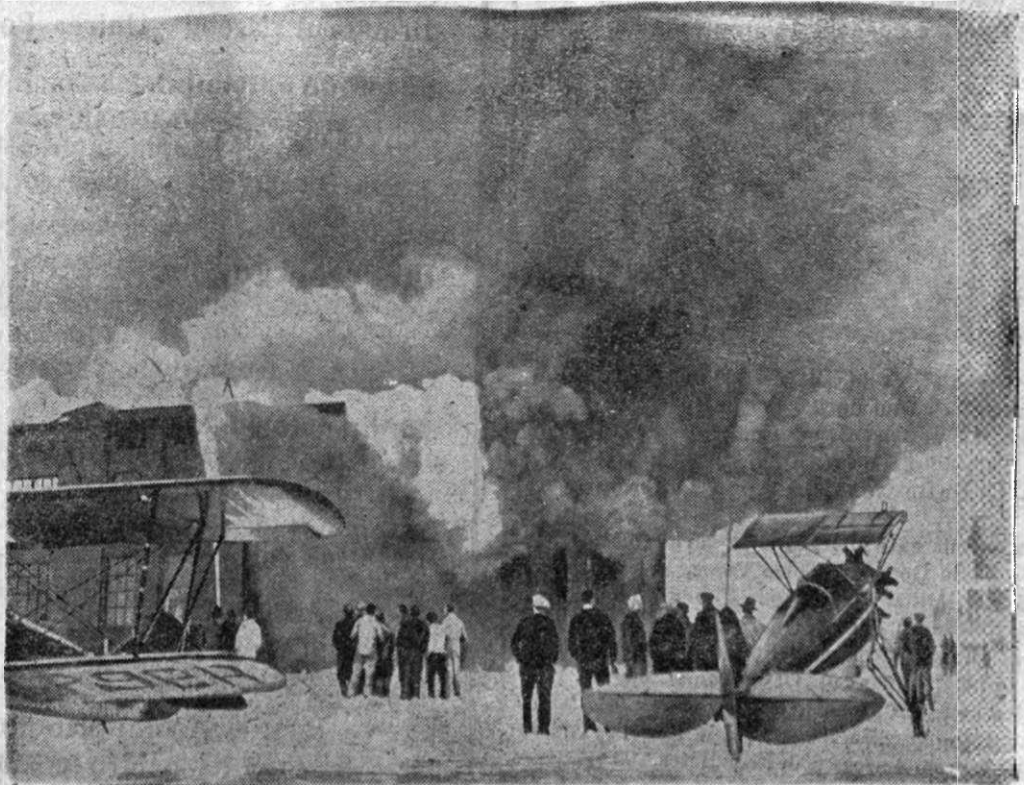
vară a porcilor o va efectua tot Camera Agricolă. Pentru aceste animale și păsări Camera Agricolă a dat frumoasa sumă de 3000 lei și toate acestea s'au făcut din indemnul dlui prefect Gheorghe Căteanu, care a fost ajutat de președintele și directorul Camerei Agricole, de dăii: Gheorghe Roșculeț și Ioan I. Bărbier.

În primăvară se vor instala tot în Brașov nește mașini mari, pentru decuscutarea seminței de trifoiu (curățirea trifoiului de sămânța de „mătasă”), instalații, cari vor costa 2¹/₂ milioane, contribuind spre acest scop Camera Agricolă Brașov cu 600 mii lei, iar restul Camerele Agricole ale jud. din jur. Aici fiecare își va putea curăți sămânța de trifoiu și lucernă, rămânând curată ca aurul. Tot Camera Agricolă Brașov a împărțit în anul trecut 4500 capsule de „Galbinel” (leac contra călbuzii) în valoare de 230 mii lei, iar pentru anul acesta, ca și în anii trecuți, a comandat și va distribui o mulțime de meri, peri, cireși etc. pe un preț redus.

Citesc prin ziare, că Min. de Domenii, Dir. de horticultură, va împărți în anul acesta Moșilor zeci de mii de altoi, cu cari să planteze dealurile lor și peste vre-o 2—3 ani Moșii vor vinde toamna merele și-și vor cumpăra pe iarnă mămăliga lor cea de toate zilele. Este indeobște cunoscut acum, ce venite frumoase poți realiza din o livadă de pomi. La noi la Făgăraș azi se vinde o măsură de mere cu 80—120 lei. Este deci vrednică de laudă și hotărârea luată de Ministerul de Agricultură și Domenii.

Camerele Agricole ar face apoi bine să nu mai distribuie premii de zeci și sute mii de lei pentru vitele de reproducție: armăsari, tauri, vieri, cari sunt proprietatea Fermelor Statului, sau ale unor oameni bogați, cari anume se ocupă cu creșterea ăstorfel de vite. Să mă explic. Conducătorii acestor ferme, sau ale acestor crescătorii, sunt medici veterinari, ingineri agricoli, sau oameni, cari au terminat o școală inferioară de agricultură. Cam la ce indemn îl vei pune pe acest domn, care știe cum să-și crească rațional vitele, că li dai premii de zeci de mii de lei și nu premiezi

Au ars trei aeroplanale la New-York

Nu numai trenurile ci și aeroplanale au gări, de unde pleacă aeroplanale. Aceste gări se numesc aerodrom-uri. Un astfel de aerodrom avem și noi la București, la Băneasa. La New-York este un astfel de aerodrom numit Rooseveltfield. Săptămânile trecute a luat foc aerodromul din Rooseveltfield, arzând cu totul trei aeroplanale. Chipul nostru ne înfățișează acest mare foc. Pompierii au scăpat, cu mare greu câteva aeroplanale sau avioane, trei însă au ars de tot. Pagubele se ridică la vreo 20 milioane Lei.

vita unui țaran sărac, care și-a crescut vita lui așa cum a știut el mai bine? Sunt bani aruncați în vânt! Și-apoi cu ocazia conferinței astorfel de premii se mai întâmplă și lucruri vrednice și de răs, dar și de plâns. Ziarele scriau în anul trecut, că un medic veterinar a fost palmuit de un ofițer, fiindcă nu a propus spre a fi premiat și calul lui!...

Banii ce se irosesc deci pe astfel de premii, să se folosească mai bine pentru cumpărarea unor vaci, scroafe și găini, cari să se distribuie gratuit plugarilor, așa dupăcum a făcut Camera Agricolă a județului Brașov.

Sunt începuturi frumoase, cari merită a fi relevate (arătate) și urmate și de alte Camere Agricole, căci numai prin tragere de inimă și o muncă desinteresată conducătorii Camerelor Agricole vor putea câștiga încrederea și dragerea de inimă a plugarilor noștri români față de aceasta instituție binevoitoare lor.

Preot Valeriu Crișan
membru al Com. Agr. Făgăraș

Pacostea omizilor

Ministerul de agricultură dă de veste, că în primăvara aceasta vor fi multe omizi, cari vor nimici pădurile și pomii de prin grădini. Unele omizi vor ataca pădurile de stejar, altele vor nimici frunzele și florile pomilor. Ministerul a și luat toate măsurile, pentru culegerea cuiburilor de omizi de pe pomi. Toți sătenii din ținuturile păduroase, precum și aceia, cari au livezi cu pomi, sunt datori să culeagă și să nimicească toate cuiburile de omizi pe cari le vor găsi pe stejari sau pe pomii din grădină. Altfel vor avea pagube mari.

Cum să dormim

După munca de peste zi, omul trebuie să se odihnească. Cea mai bună odihnă e în timpul somnului. Când omul doarme, trebuie să aiba răsufierea ușoară. Capul să nu fie așezat pe perină nici prea sus, nici prea jos. Cea mai potrivită așezare a corpului este pe partea dreaptă, cu picioarele și mâinile puțin îndoite. Așezarea cu fața în jos împiedică răsufierea, așezarea pe spate te face să sforăi iar așezarea pe partea stângă, unde e inima, îngreunează umblarea sângelui prin corp, din cauza că inima e apăsată de greutatea corpului.

Of. parohial, Folia. Din cei 300 Lei am trecut pe 1932 Lei 180, iar restul de 120 Lei pe 1933.

Frenț Ionuș Gh. Sasen. Suma de 240 Lei am primit-o. S'a publicat în nr. 10 din 12 Martie 1933.

On. C. Muste. Am primit prin Of. protopopesco Lei 100.

Am primit câte 150 Lei dela următorii: Ionaș Is. Cionta, Suciu George, Nicolae Vereș, Robu George, George Stănuț, Mihai Ruja, Toma Teodor, Ioan Robu, Ioan Pop, Alexandru Furnea

Alte sume: Of. parohial Folia 300; Gavril Regep 224; Of. parohial Luduș 80; Of. parohial Bogata 200; Biserica Racovița 220; Ioan Lazarescu 50; Dr. M. C. Pop 500; Curat. bisericii Șilea 180; Demetriu Rus 100; Alexiu Viciu 160; Andreiu Pușcaș 200; Ioan Batea 200.

Redactor: IULIU MAIOR.

Cețiți și răspândiți
UNIREA POPORULUI

Liliecii și țânțarii

Făcându-se socoteala s'a găsit, că un liliec mănâncă într-o singură noapte cam 40—50.000 țânțari. Ținând seamă de aceasta, putem să vedem, ce mare însemnătate au liliecii pentru locuitorii cari trăiesc în ținuturi mai mlăștinoase și pline cu țânțari. În multe țări s'au adus legi pentru apărarea lilieciilor. Nimeni n'are voie să-i nimicească. Din contră trebuie să-i ocrotească. Liliecii sunt apărătorii oamenilor în contra frigurilor de baltă. Frigurile de baltă se răspândesc prin mijlocirea țânțarilor și lilieciilor nimicind țânțarii, împiedecă și răspândirea frigurilor.

In toată vremea

să ne îngrijim de mântuirea sufletelor noastre, ceea ce mai ales prin citirea cărților creștinești putem ajunge.

Citiți așadară

„Cărțile Bunului Creștin”, cari apar la Blaj, scrise pe înțelesul tuturor de păr. prof. I. MAIOR

Iată numerii apăruiți până acum:

Nr. 1, 2 și 3 s'au epuizat (s'au vândut toți),

No. 4. Darul lui Dumnezeu, ne arată cum putem deveni fii și moșteni ai împărăției cerurilor. Cărticica cuprinde 64 pagini și se vinde cu 6 lei.

No. 5. Adevărata fericire, ne arată cum putem fi fericiți aici pe pământ, și mai ales în lumea cealaltă. 64 pagini, prețul 6 lei.

No. 6. Taina Spovedaniei, ne dă toate îndrumările de lipsă pentru ca să putem face o spovedanie bună și cum se cade, conținând

și o oglindă sufletească, din care ne putem cunoaște păcatele. 116 pagini prețul 15 lei.

No. 7. Tălcuirea apostolilor din Duminecile de peste an, este o broșură fără de care nu putem înțelege apostolii cari li cetește cantorul. Broșura are 400 pagini și se vinde cu 50 lei.

No. 8. Legea strămoșească, ne arată care este legea cu adevărat strămoșească a neamului românesc. Această broșură nu poate lipsi de pe masa nici unui român. Are 116 pagini și se vinde cu 15 lei.

No. 9. Tălcuirea Evangheliilor din toate sărbătorile de peste an, nici una mai trebuie recomandată. Trebuie să o citească fiecare creștin care cercetează biserica. Cuprinde 212 pagini și se vinde cu 25 lei.

No. 10. Tălcuirea apostolilor din toate sărbătorilor de peste an, în care tot creștinul află explicații apostolii, cari sunt mai greu de înțeles. 171 pagini, prețul 20 lei.

No. 11. Taina tainelor: sfânta cuminecătură, de care nu se poate lipsi nici un creștin care se cuminecă cel puțin odată în an, dupăcum nu se poate lipsi de No. 6, care este Taina Spovedaniei, cel ce vrea să se spovedească. 96 pagini, prețul Lei 8.

No. 12. Sfânta Liturghie, Jertfa Legii Noi, ne arată, cari sunt părțile sfintei liturghii, ce foloase ne aduce, pentru cine când și unde se poate sluji; biserica și părțile ei, sfintele vase și odăjdii, limba sf. liturghii și altele de folos pentru oricare creștin. 110 pagini cu 12 lei.

No. 13. Durerea, sora noastră ne despărțită, este cea mai nouă broșură, care cu siguranță o va ceta fiecare creștin, pe truca numai citind această cărticică se va purta mângăia în durerile și necazurile vieții. 182 pagini cu 12 lei.

Cărți de învățătură și petrecere

La Librăria Seminarului Teologic din Blaj se află de vânzare următoarele cărți, scrise pe înțelesul tuturor de Alexandru Lupeanu-Melin, directorul gazetei „Unirea Poporului“:

Sămânța viitorului, îndemnuri luminoase pentru părinți, cum să-și crească copiii în frica lui Dumnezeu, spre binele lor și al neamului Lei 3—

In pragul vremii, învățături pentru săteni în timpul de prefaceri prin cari a trecut lumea dela războiu încoace 10.—

Blajul istoric în icoane sau oglinda în care se vede întreg trecutul de jertfe și de lupte al vestitului orașel românesc dela îmbinarea Târnavelor 10—

Sufletul Blajului o cuvântare lămurită, în care se arată sufletul creștinesc și românesc pe care l-au avut arhiepiscopii și cărturarii cel mari ai Blajului 8—

Copiii în războiu, povestiri frumoase din zilele pline de dureri ale marelui războiu 2—

Cărlig vinde pe Suru, piesă de teatru pentru reprezentațiile de prin sate, plină de haz, care face multă voie bună 5—

De pe Secaș, poezii populare foarte vechi, culese în comuna Roșta de Secaș de un cărturar de de mult 8—

Cartea Craiilor sau cântecele Iroziilor la Nașterea Domnului 10—

Banii se trimit prin poștă, pe înainte, cu mandat postal, adaogându-se și câte 2—3 lei pentru poștă de fiecare carte dacă se cer separat. Toate cărțile împreună 60 Lei și poșta o plătește librăria.
Se cer dela

Librăria Seminarului Teologic, Blaj